

Kariūnas

Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijos leidinys

2010 m. Nr. 2 (105)

Redaktoriaus skiltis

Su Joninių laužų ir paparčio žiedo šviesa į mūsų žemę atėjo tikroji vasara. Jai įsibėgėjus, daugelis mūsų Akademijos bendruomenės žmonių išsiverš iš kasdienybės – juk atostogos! – ir galbūt patrauks į tolimas ar artimas keliones, kad ilgiau pabūtų su šeima, draugais ar tiesiog vienumoje pamąstyti...

Įsivaizduoju tarp KARIŪNO puslapių pajūrio smilteles, matau džiovinti įdėtą lauko gėlės žiedelį, kelionės krepšyje aplankstytus žurnalo kampus.

Visą mėnesį girdėjome: „Ole, ole, ole, ole...“ Kartu su draugais žiūrėjome futbolą. Įvartis! Po energingai atremtų atakų, spyrių į kojas ir alinamo bėgimo tikslas pasiektas. Tai trunka trumpai. Ir koks kartėlis apima kaskart, kai kamuolys praskrieja šalia vartų arba nuo jų atšoka. Tarsi mažas stebuklas, jau spurdėjęs rankoje, bet paskutinę akimirką išstrūkęs... Tai geriausiai turbūt supranta Akademijos futbolo komandos nariai. Apie tai šiame numeryje.

Kiekvieno birželio pabaigoje susimąstau – kaip greitai bėga laikas, kai baigiasi mokslo metai! Per šiuos išgyvenome daug įvairių įvykių, atlikome nemažą prasmingų darbų, išleidome į krašto apsaugos sistemos padalinius dar vieną, jau XVII, absolventų laidą.

Norėtusi pasidžiaugti, kad su KARIŪNU šiemet ypač aktyviai bendradarbiavo mūsų geriausi absolventai – jaunieji karininkai lyderiai: Tomas Šyvokas, Alminas Sinevičius, Artūras Čiuberkis, Arūnas Černiauskas, Erlandas Kasperavičius ir kiti. Tapome neišskiriama bendraminčių komanda, kurioje kasdien gimsta daugybė naujų idėjų ir temų. Esame kolektyvas, kuriam KARIŪNO žurnalas – ne darbas, prasidedantis 8 ir besibaigiantis 17 val. Tai mūsų gyvenimo būdas, laisvalaikis, mūsų aistra ir malonumas. Ačiū, kad buvote ir esate su KARIŪNU!

Galbūt kartais pasitaiko nesklandumų, tačiau stengiamės ir dirbame iš visos širdies. Vieni KARIŪNĄ giria, kiti kritikuoja, tretį pasiūlo įdomią temą, ketvirtį išsako savo požiūrį vienu ar kitu Akademijos veiklos klausimu. Visada pravartu patarimai, žvilgsnis iš šalies, kad rastum tiesesnę kelią, kad geriau padarytum darbą. Todėl ir laukiame Jūsų laiškų. Parašykite žinutę, straipsnį. Ilgą ar trumpą – nesvarbu. Aprašykite linksmus atsitikimus, įspūdžius, savo biografijos epizodus, kurie turėjo įtakos Jums, Jūsų darbui, tarnybai ar studijoms...

Noriu, kad suprastumėte, jog KARIŪNO redakcinės kolegijos tikslas – ne tik kurti įdomų žurnalą, bet ir skatinti Akademijos bendruomenę ieškoti naujų idėjų, sprendimų, daryti įtaką vadų požiūriui ir dirbti visiems kartu kaip komandai.

Geros vasaros, susitikime rugsėjį!

Arūnas ALONDERIS

Kariūnas

Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijos leidinys

2010 m. Nr. 2 (105)

Leidžiamas nuo 1932 m.

REDAKCINĖ KOLEGIJA

Atsakingasis redaktorius
ARŪNAS ALONDERIS

Atsakingasis sekretorius
dr. VYTAUTAS TININIS

mjr. RIČARDAS ANDRULIS
Taktikos ir ginkluotės sekcijos viršininkas

krn. OLEGAS GROŠEVAS
III kuopos 081 būrio kariūnas

mjr. BIRUTĖ KRASAVINIENĖ
S-5 skyriaus viršininkė

krn. EVALDAS KUČINSKAS
II kuopos 091 būrio kariūnas

krn. IRINA LYSIONOK
IV kuopos 071 būrio kariūnė

psk. VIRGINIJUS MOLIS
Karo akademijos vyriausiasis puskarininkis

dr. MANVYDAS VITKŪNAS
Karo istorijos centro vyr. mokslo darbuotojas

Kalbos redaktorė
NIJOLĖ ANDRIUŠIENĖ

Dizainerė

LAIMA ADLYTĖ

Fotografas

KĘSTUTIS DIJOKAS

Spausdino Lietuvos kariuomenės
karo kartografijos centras
Muitinės g., Domeikava, LT-54359 Kauno r.
Tiražas 500 egz. Užsakymas GL-225.
Leidinyi platinamas nemokamai.
Leidžiamas kas trys mėnesiai.
Dėl žurnalo platinimo prašome kreiptis
tel. (8 5) 210 3526

**GENEROLO JONO ŽEMAIČIO
LIETUVOS KARO AKADEMIJA**

Šilo g. 5 A, LT-10322 Vilnius
aalonderis@yahoo.com
arunas.alonderis@mil.lt

tel. 86 991 1321, KATT 24 651, (8 5) 210 3651

Šiame numeryje:

- 2 Lietuvos karo akademijai pradėjo vadovauti
plk. Gintaras Bagdonas
- 3 Karininko priesaika
- 4 Lyderio ugdymas
- 6 Tarp žemės ir dangaus
Krn. Irina LYSIONOK, ltn. Arūnas ČERNIAUSKAS
- 9 Grįžtamasis ryšys
- 12 Kariūnai šauniai atstovavo LKA
Krn. Dalius DULKĖ
- 15 Lietuva – graži šalis, lietuviai – didi tauta
Krn. Tomas MOGODIA
- 17 Laiškas „Kariūnui“
- 19 Piligrimystė
- 24 Tradicijos
- 26 Frydrichas II ir Napoleonas per Klauzevico
prizmę
Dr. Algirdas V. KANAUKA
- 30 Konkursas
- 33 Kovingė savigny – ne tik vaikinams
Skaidrilė GRIGAITĖ
- 36 Ginklai
Psk. Sergejus KORKINAS
- 38 Iš pirmų lūpų
- 40 Sportas
Krn. Paulius KANČYS
- 42 Juoko dėtuve
- 43 Akademijos pulsas

**Viršelio nuotraukoje Akademijos geriausiu absolventu
pripažintas ltn. Algirdas Navasaitis su broliuku**

Lietuvos karo akademijai pradėjo vadovauti plk. Gintaras Bagdonas

Psk. Irena JACEVIČIENĖ

Gegužės 10 d. Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijoje vyko viršininko pasikeitimo ceremonija. Nuo 2008 m. rugsėjo 1 d. Karo akademijai vadovavusį brigados ge-

nerolą Edvardą Mažeikį pakeitė pulkininkas Gintaras Bagdonas.

Plk. G. Bagdonas tarnybą krašto apsaugos sistemoje pradėjo 1991 m. tuometės Savano-

riškosios krašto apsaugos tarnybos Panevėžio rinktinėje ir iki 2007 m. tarnavo įvairiuose Krašto apsaugos ministerijos padaliniuose. Nuo 2007 m. balandžio

iki 2008 m. kovo ėjo Europos Sąjungos karinio štabo viršininko pavaduotojo žvalgybai, nuo 2008 m. spalio mėn. – Europos Sąjungos karinio štabo Žvalgybos valdybos direktoriaus pareigas.

Brg. gen. Edvardas Mažeikis paskirtas į Krašto apsaugos ministerijos Gynybos štabo viršininko pareigas.

Karo akademijos viršininko pasikeitimo ceremonijoje dalyvavo krašto apsaugos ministrė Rasa Juknevičienė, kariuomenės vadas generolas majoras Arvydas Pocius, užsienio gynybos atašė, reziduojantys Lietuvoje, Lietuvos aukštųjų mokyklų rektorai, Prezidentūros, Krašto apsaugos ministerijos ir kariuomenės vadovybės atstovai.

Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademija yra Lietuvos Respublikos valstybinė aukštoji mokykla, jos steigėjas – LR Seimas. Ši akademija – vienintelė aukštoji šalies mokykla, kurioje rengiami Lietuvos kariuomenės karininkai.

Lietuvos karo akademija įsteigta 1994 m. (aukštesniosios Krašto apsaugos mokyklos, įkurtos 1992 m., pagrindu). 1998 m. jai suteiktas partizanų generolo Jono Žemaičio vardas.

Lietuvos karo akademijoje, atsižvelgiant į NATO šalių metodiką ir keliamus reikalavimus, rengiami kvalifikuoti karininkai Lietuvos Respublikos krašto apsaugos sistemai. Čia studijuojantiems suteikiamas akademinis išsilavinimas, keliama krašto apsaugos sistemos karininkų kvalifikacija, organizuojami kursai užsienio valstybių kariams ir civiliams tarnautojams, dirbamas mokslo tiriamasis darbas, leidžiami mokomieji ir metodiniai leidiniai.

Prezidentės Dalios Grybauskaitės kalba suteikiant leitenanto laipsnius Karo akademijos absolventams

*Gerbiamieji kariai, šventės svečiai,
brangūs Lietuvos kariuomenės leitenantai,*

Šiandien Jums, septynioliktajai Lietuvos karo akademijos kariūnų laidai, iškilmingai buvo suteiktas pirmasis Lietuvos karininko laipsnis. Šiandien tapote leitenantais, pėstininkų būrio vadais. Šiandien Jums prasideda tikroji kario tarnyba, kuri yra išskirtinė – ji kitokia.

Jums valstybė patikėjo pareigą tapti profesionaliais, ryžtingais ir dorais Lietuvos gynėjais. Jums Tėvynė patikėjo našta būti atsakingais ir pagarbos vertais lyderiais. Tai yra be galo sunku, tam neužtenka vieną kartą įgyti profesinių žinių. Turėsite mokytis kiekvieną dieną ir iš viršininkų, ir iš pavaldinių; imti patirtį iš kiekvienos situacijos, kiekvieno sprendimo; kaupti išmintį; neleisti sau pamiršti, koku tikslu Jus puošia karininko antpečiai, ko iš Jūsų tikimės ir kodėl mes Jumis tikime.

Kiekvieną tarnybos dieną skirti „Tėvynės labui“ yra milžiniškas įsipareigojimas. Tai bus ne tik Jūsų darbas, bet visas gyvenimas, Jūsų misija. Tam privalėsite atiduoti daugiau nei gausite – save, savo laiką, gabumus, ištvermę ir energiją. Už pasirinkimą eiti kario keliu sulauksite žmonių pagarbos ir padėkos, teisės tuo didžiuotis. Tai – garbingas ir teisingas pasirinkimas. Jūsų atsakomybėje bus ne tik kiti kariai, bet ir mūsų valstybės laisvė. Kardas, kuriuo paliečiau Jūsų pečius, teprimena Jums, kad esate narsių Lietuvos karžygių pasekėjai; tų, kurie kardu gynė mūsų protėvių kraštą.

Dėl mūsų žmonių saugumo ir gerovės Lietuva prisideda prie tarptautinės taikos užtikrinimo. Dalis šių nelengvų, bet svarbių įsipareigojimų guls ir ant Jūsų pečių. Kai kuriems teks drauge su Sąjungininkų kariais dalyvauti misijose toli nuo Lietuvos sienų.

Brangūs Lietuvos karininkai, nuoširdžiai sveikinu Jus pirmojo laipsnio suteikimo proga ir linkiu, kad jaunatviškas entuziazmas taptų atkakliu ryžtingumu, o įgytos karo mokslo žinios – profesionalumu.

Linkiu Jums pateisinti mūsų pasitikėjimą ir didžiulius lūkesčius. Sėkmės tarnaujant Tėvynės labui.

Išleista XVII Karo akademijos absolventų laida

Liepos 2 d. Prezidentė Dalia Grybauskaitė suteikė leitenanto laipsnius 42 Akademijos absolventams ir vienam kariūnui, šiemet baigusiam JAV karinio jūrų laivyno akademiją. Ketverius metus Lietuvos karo akademijoje studijavę kariūnai įgijo viešojo administravimo, vadybos ir verslo administravimo ir politikos mokslų bakalauro kvalifikacinius laipsnius, taip pat motorizuotųjų pėstininkų būrio vado kvalifikaciją. Tęsiant tradicijas buvo renkamas geriausias Lietuvos karo akademijos absolventas – šiemet geriausiu buvo pripažintas kariūnas Algirdas Navasaitis.

Lyderiavimas – tai menas kitą žmogų priversti daryti tai, ko nori tu, dėl to, kad jis to nori

Vado ugdymo sekcija pagal karininko (lyderio) ugdymo programą birželio 2 d. Akademijoje surengė susitikimą su JAV ambasadore Lietuvoje Anne E. Derse. Toliau pateikiame ambasadorės pranešimą. Iš anglų kalbos į lietuvių kalbą vertė dr. Algirdas V. Kanauka. (Straipsnis sutrumpintas – red.)

Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademija tinkamai pavadinta vieno labiausiai vienybę puoselėjusio lyderio – generolo, kuris vadovavo jūsų šaliai didelės sumaišties metu, vardu. Generolas J. Žemaitis suvokė lyderio vaidmenį ir būtinybę vieningai priešintis agresoriui, siekiančiam suvaržyti žmonių teises ir laisvę. Žinome, kad tik stiprus lyderis sunkiu metu gali vadovauti žmonėms ir tautoms ir įveikti nežinią. Jūsų tikslas čia, Karo akademijoje, – sužinoti, ką reiškia vadovauti, ką reiškia atlikti šią misiją, ko iš jūsų ir tikisi šalis, stiprinant saugumą ir ginant laisvę.

Tad pirmiausia leiskite man tarti keletą žodžių apie mūsų dvišalį bendravimą. Mūsų šalys turi daug ką bendra. Abi gimė kovoje su priespauda, kovojo skatinamos pagarbos laisvės, demokratijos principams, vertybėms ir žmogaus teisėms. Mes jau seniai esame partneriai gindami ir puoselėdami bendras vertybes. 1941 metais JAV vadovai nepripažino jėga į Sovietų Sąjungą inkorporuotų Lietuvos, Latvijos ir Estijos valstybių. Šitokia nepripažinimo ir nuolatinio Baltijos šalių nepriklausomybės rėmimo politika, kurią palaikė dešimt JAV prezidentų, išsilaikė penkiasdešimt vienus metus.

Jungtinių Amerikos Valsti-

Akademijos viršininkas plk. Gintaras Bagdonas JAV ambasadorei Lietuvoje Anne E. Derse įteikia Karo akademijos plaketę

jų primygtinis prieštaravimas Sovietų Sąjungos priespaudai Šaltojo karo metais turbūt geriausiai buvo išreikštas 1987 m. mūsų Prezidento R. Reagano reikalavime Sovietų Sąjungos generaliniam sekretoriui M. Gorbačiovui: „Nuverskite tą sieną!“ Tai padėjo sudaryti sąlygas, kurios leido drąsiems Lietuvos patriotams tapti lyderiais vedant žmones pirmyn atgauti savo laisvės ir įkvepiant kitus daryti tą patį. Jų veiksmai pakeitė pasaulį, o Lietuva ir toliau vadovauja imdamasi drąsių akcijų ekonominei krizei pažaboti ir rodydama tikrą lyderystės Afganistane pavyzdį.

Amerikiečiai džiaugėsi kartu su lietuviais, kai jūs atgavote nepriklausomybę. Jungtinės Valstijos tada stipriai rėmė jūsų pastangas išsaugoti savo paveldą ateities kartoms stojant į ES ir NATO, kurios yra Europos saugumo, stabilumo ir gerovės ramsčiai. Esame įsipareigoję ištikimai stovėti kartu su jumis, nes turime bendrų vertybių, ypač tokių, kurios įpareigoja mus ginti demokratiją ir laisvę. Valstybės sekretorė H. Clinton neseniai pasakė, kad „joks sąjungininkas ar priešininkas neturėtų abejoti Jungtinių Valstijų įsipareigojimu gerbti NATO 5 straipsnį. Tai sąjungos, kurios

laikas nesunaikins, pagrindas ir pareiga. Nors mūsų tauta mato grėsmių ir kitur pasaulyje, mes manome, kad taika ir stabilumas Europoje yra pirmoji sąlyga, palyginti su tais iššūkiais. JAV įsipareigojimas Europai lieka tvirtas ir nediskutuotinas, jo negali paveikti partijos ar asmenybės. Kaip Prezidentas D. Bushas yra pasakęs 2002 metais, „bet kas, kuris pasirinktų Lietuvą priešų, taip pat taps ir JAV priešų“. Tai ir šiandien tiesa. Buvo kalbama, kad NATO sukurta kaip mechanizmas, kuris padėtų išlaikyti JAV Europoje, atribotų nuo jos Rusiją ir neleistų iškilti Vokietijai. Tai gudri frazė, kurioje yra šiek tiek tiesos, bet NATO, savaime aišku, reiškia kur kas daugiau. NATO pasisėkė sutvirtinti JAV ir Europos ryšius, sukurti vieningą euroatlantinę sąjungą, kuri yra daugiau negu atskirų jos dalių suma. NATO tai padarė puoselėdama integraciją, kuri sukūrė tvaraus saugumo pamatą, leidžiantį Europai transformuotis – panaikinti senas priešybes ir plėtoti laisvę, taiką ir gerovę Europos žemyne. NATO vis dar tęsia šią transformaciją siekdama, kad būtų gerbiamas Europos, kuri yra vieninga ir laisva, tautų suverenitetas ir žmogaus teisės. Vienas iš svarbiausių NATO partnerystės aspektų – reikalavimas, kad naujieji nariai atitiktų aukštus sąjungos standartus ir atliktų reikiamas reformas politikos, ekonomikos ir gynybos sektoriuose, kurie padeda sukurti stabilias ir demokratiškas bendruomenes. Svarbiausia tai, kad NATO pamatas – jos narių įsipareigojimas ginti bendras

demokratijos vertybes savo šalyse ir užsienyje. Taigi verta pakartoti tiesas, kurių neturėtume pamiršti: NATO – tai gynybinė sąjunga, remianti bendras demokratijos vertybes.

Jūs galite būti ramūs, nes NATO baigia naują strateginį konceptą, kuris atsižvelgs į grėsmes, kylančias dėl naujų saugumo aplinkybių. Sąjunga ir toliau bus gynybinė organizacija, kuri pirmiausia sieks apsaugoti šalių narių suverenitetą ir teritorinį vientisumą.

Stebėtina, kiek daug buvo pasiekta per 65 metų euroatlantinės partnerystės istoriją. Jos pradžioje Europa kilo iš karo griuvėsių ir tapo taikos, naujų galimybių ir gerovės pavyzdžiu. Bet, kaip žinote, šias sąlygas Europos žmonės sukūrė ne tik dėl paramos. Tai buvo kruopštaus drąsių lyderių ir piliečių darbo rezultatas. Dabar atėjo laikas pasireikšti jums. Jūs atsakingi už tai, kad toliau būtų tęsiama ši lyderystės tradicija. Euroatlantinė partnerystė yra kur kas daugiau, negu tik saugumo stiprinimas. Jos šerdį sudaro gynyba ir tolesnė mūsų vertybių pasaulyje plėtra. Tai ypač svarbu šiandien, kai privalome ne tik ginti šias vertybes, bet ir spartinti jų sklaidą. Mes nenorime vien pasyviai gintis, o turime pereiti į aktyvų puolimą. Kaip savarankiškų ir nepriklausomų valstybių atstovai Lietuvoje ir JAV nauji lyderiai puoselėja ir įgyvendina politinius sprendimus dėl kylančių iššūkių. Naujos kartos žmonės, tokie kaip jūs, neturintys tiesioginės Šaltojo karo patirties, greitai atsidsurs vadų pozicijose. Aš raginu

jus rengtis šiam iššūkiui. Lietuva švenčia 20 metų savarankiškos ir nepriklausomos valstybės jubiliejų. O jūsų karta privalės užtikrinti, kad būtų vykdomas įsipareigojimas ginti laisvę, demokratiją ir žmonių teises. Dėl to ir reikalaujama, kad būtumėte lyderiai. Profesionalioje kariuomenėje lyderiauti tiesiog būtina, kad būtų išlaikytos už demokratinę visuomenę kovojančios jėgos. Jūsų visuomenė to pareikalaus. Darbas siekiant išlaikyti demokratinės vertybes ir pagarbą žmogaus teisėms net brandžiose demokratijose niekad nesibaigia. Kad jis būtų sėkmingas, reikia nuolatinių šviesuolių lyderių pastangų.

Taigi, koks lyderis yra geras lyderis? Vieni labiausiai gerbiamų Amerikos visuomenės veikėjų pateikia labai aiškius atsakymus. Žymus amerikiečių generolas Kolinus Pauelas apie lyderystę yra pasakęs taip: „Lyderiaujant ypatingą dėmesį reikia skirti žmonėms. Svarbiausia ne organizacijos planai ar strategijos, o žmonės – jų motyvavimas atlikti darbą. Taigi, Jūsų dėmesio centre turi būti žmonės.“ Kitas didis amerikiečių generolas Dvaitas Eizenhaueris, pirmasis NATO kariuomenės vyriausiasis vadas, o vėliau JAV prezidentas, kalbėdamas apie lyderystę pasakė dar paprasčiau: „Lyderiavimas – tai menas kitą žmogų priversti daryti tai, ko nori tu, dėl to, kad jis to nori.“ Tad mano patarimas jums, kaip jauniems lyderiams, būtų toks: ugdykite savo gebėjimus motyvuoti, įkvėpti, palaikyti savo žmones. Tada būsite geri karininkai lyderiai, pasieksite aukštų rezultatų savo šalies labui.

Tarp žemės ir dangaus

Krn. Irina LYSIONOK, ltn. Arūnas ČERNIAUSKAS

Ltn. Arūno Černiausko nuotrauka

Buvęs Akademijos viršininkas brg. gen. Edvardas Mažeikis mielai sutiko papasakoti apie tarnybos Aviacijos bazėje metus.

1997–2000 metus, praleistus Šiauliuose, Edvardas Mažeikis prisimena kaip vienus gražiausių savo tarnyboje. Jau nystėje, kai iš Šiaulių vykdavo į Černigovo (Ukraina) aukštąją karo aviacijos lakūnų mokyklą ir pro traukinio langą matydavo Zoknių oro uosto prieigas, svajojo kada nors čia tarnauti. Pagaliau svajonė išsipildė – tai buvo kaip Kalėdų dovana – į Šiaulius E. Mažeikis atvyko gruodžio mėnesį, švenčių laikotarpiu. Dirbdamas pro savo kabineto langą matydavo pro šalį lekiančius traukinius

ir prisimindavo tas jaunuolio svajones.

Buvęs Karo akademijos viršininkas džiaugiasi tarnybos Aviacijos bazėje metais ir išskiria juos kaip svarbiausią savo karjeros etapą, kai pirmą kartą pasijuto atsakingas už darbą, kuris patinka ir kuriam ilgai rengėsi. „Tai buvo intensyviausi mano skraidymo metai“, – prisipažino E. Mažeikis. Jis pasidalijo prisiminimais, *Global Chief Conference* (JAV), renginio, kuriame iš viso pasaulio susirinkę karių oro pajėgų vadai priėjo prie bendros išvados, jog geriausias

pareigos – aviacijos bazės vado, įspūdžiais: „Sėdėjome autobuse ir dėliojomė „plusus“ ir „minusus“ įvairioms pareigybėms, ir septyniasdešimt karininkų beveik vienbalsiai sutarė dėl aviacijos bazės vado pareigų.“ Šioje diskusijoje išsiaiškinta ir tai, kad apie devyniasdešimt procentų naikintuvų lakūnų turi dukras, generolas taip pat.

Apie Šiaulius E. Mažeikiui išlikę tik malonūs atsiminimai: „Mano žmona ir uošvė – šiaulietės, tad, neskaitant tarnybos metų, Šiauliuose praleidžiu nemažai laiko. Tai patogus gyventi

miestas, viskas pasiekama ranka ir negaištant laiko.“

Paklaustas apie įsimintiniausius tarnybos Aviacijos bazėje įvykius, E. Mažeikis išskyrė persikraustymą į Zoknius. „Trūko lėšų, turėjome varganas patalpas, materialinę bazę, o įsikurti ir pradėti darbus reikėjo“, – prisiminė E. Mažeikis.

Norint perimti oro uostą reikėjo įveikti tam tikras kliūtis, interesų konfliktus. „Tuo metu buvo daug povandeninių srovių, savo kąsnio norėjo kiekvienas. Pagrindinės interesų grupės oro uosto dalybose buvo Krašto apsaugos ministerija, Susisiekimo ministerija ir Šiaulių miesto savivaldybė“, – atviravo generolas. Jis pasakė, kad tai, jog buvo perimtas ir sutvarkytas oro uostas, – didelis, sunkiu darbu pasiektas laimėjimas.

Kad perėmus oro uostą teko dirbti su civiliais, E. Mažeikiui buvo neįprasta, bet įdomi pa-

tirtis. „Pirmą kartą man teko dirbti drauge su civiliais – jie kontroliavo skrydžius, oro eisimą. Buvau įpratęs prie karinio personalo, bet tuo ir ypatingas Šiaulių oro uostas. Prie bendradarbiavimo sėkmės daug prisidėjo tuometis oro uosto direktorius Z. Zdzichauskas, su juo gerai sutarėme, prireikus dalijomės priemonėmis, darbais“, – džiaugėsi pašnekovas.

Generolas papasakojo, kad įsikūrus buvo imtasi vykdyti įvairius ekologinius projektus, susijusius su oro uosto teritorijos valymu. Dalį jų finansavo dainai, prisidėjo ir Krašto apsaugos bei Aplinkos apsaugos ministerijos. Tačiau, pasak E. Mažeikio, didžiausią darbą atliko „šulinių kasėjai“ – vietos gyventojai, nelegaliai sėmę žibala iš žemės ir jį parduodavę. „Jie darė gerą ir naudingą „partizaninį“ darbą, nes sėmė teršalus, išgabeno didžiules metalo laužo krūvas, li-

kusias dar nuo sovietų vadovavimo oro uostui laikų. Dabar tos duobės užkastos, vis dėlto dar daug reikia dirbti ir naujų projektų įgyvendinti, nes teritorija, kurią būtina išvalyti, yra didelė, be to, priklauso kelioms institucijoms, o oro uostui priskirta tik maža jos dalis. Tai šiuo metu turi būti svarbiausias aplinkosaugos objektas.“

Vienas svarbiausių projektų buvo NATO oro policijos misijos dislokavimas Šiauliuose. Jog ji įsikūrė Šiauliuose, dabar atrodo natūralu, tačiau, kad taip atsitiktų, buvo nueitas ilgas kelias. „Reikėjo įveikti nemažą konkurenciją siekiant, kad NATO oro policija būtų čia dislokuota. Geros oro uosto struktūros ir ilgo pakilimo tako nepakako, juo labiau kad tuo metu jo būklė buvo labai prasta, reikėjo daug įdirbio“, – pasakojo generolas. Mūsų pilotai labiau prisitaikę prie įvairių sąlygų – jų lėktu-

vai galėjo leistis net ir pievose, tačiau naikintuvams reikia geros dangos, lygaus kilimo tako, todėl bandyti tūpti nesuremontuotame Zoknių oro uoste buvo rimtas išbandymas. Pirmieji tai padarė, t. y. jį patikrino, belgai, leisdami F-16 naikintuvais ir rizikuodami įsiurbti į žemai įmontuotas variklių aušinimo angas akmenis. „Prieš pirmuosius skrydžius atsakingas asmuo keliais ropodavo, ieškodamas saugaus paviršiaus naikintuvams tūpti. Laimei, naikintuvai nebuvo sugadinti, o kitą kartą, sugrįžus belgams, kilimo takas jau buvo suremontuotas, ir svečiai jautėsi lyg kitame oro uoste. Naujasis takas nuo senojo dabar skiriasi kaip diena nuo nakties“, – pasakojo E. Mažeikis.

Pasak jo, Oro policijos misijos dislokavimas Šiauliams ir šiauliečiams – tik į naudą: „Kaskart į miestą atvyksta apie šimtą žmonių, kurie čia leidžia pinigus, kitas šimtas ateina pažiūrėti į atvykėlius, o dar šimtas – į tuos žiūrovus, ir tai pagyvina miesto gyvenimą: atgijo viešbučių verslas, lankomos kavinės, tai suteikė impulsą ir kitiems verslams. Dėl misijos Šiauliai akivaizdžiai tapo pranašesni už Panevėžį. Atvykstantys pilotai keičiasi gana dažnai, todėl vis daugiau žmonių sužino apie mūsų šalį, grįžę į gimtines užsieniečiai garsina ne tik Šiaulių, bet ir Lietuvos vardą.“

Ėmus kalbėti apie skrydžius,

E. Mažeikis prisiminė vieną iš įsimintiniausių L-39 skrydžių, kai susidarė šiais laikais sunkiai įsivaizduojama, pažeidžianti visas skrydžių saugos taisykles, situacija. „Leidasi Zoknių oro uoste, bet tuo pačiu metu nuo tako kilo rusų lėktuvas A-12, kurio radijo stotis dirbo skirtingu nei manoji dažniu, todėl mes vos nesusidūrėme – trūko visai nedaug.“

Paprašius įvardyti vieną iš mėgstamiausių lėktuvų, E. Mažeikis išskyrė L-39. Juo skraidyti jis pradėjo, juo ir baigė. Taip pat E. Mažeikis džiaugėsi galimybe pilotuoti sraigtasparnius M12 ir Eurocopter. „Labai skiriasi sraigtasparnio ir naikintuvo valdymas, be to, trukdo įgūdžiai, įgyti pilotuojant lėktuvus. Tačiau jei įstengčiau arba išloščiau pinigų loterijoje – tikrai nusipirkčiau sraigtasparnį“, – prisipažino generolas. „Patiko skristi F-16, skrydis sklandytuvu sužavėjo tuo, kad jam nereikia variklio, o leidimasis AN2 išjungtu varikliu vos nesibaigė nuotykių įklampus pievoje“, – tęsė pašnekovas.

Paklaustas, ar teko patirti kokių nors ekstremalių išbandymų, E. Mažeikis tik nusijuokė ir prisipažino, jog katapultuoti neteko, bet buvo situacijų, kai tokia mintis kildavo. „Dažnai būna tokių akimirkų, kai iki nelaimės trūksta labai nedaug, bet jos pralekia žaibiškai, jog belieka tik lengviau atsidusti. Kur kas dažniau lakūnams rūpestį kelia sutrikęs degalų tiekimas ar prastos, nepalan-

kios skrydžiams, oro sąlygos.“

Kalbėdamas apie aviatorių ir pėstininkų bendradarbiavimą generolas pabrėžė, kad šiuolaikinis mūšis negali vykti nedalyvaujant kuriai nors kariuomenės rūšiai. „Skiriasi tik uniformų spalva. Būtų šaunu, jei Akademijoje studijuotų ir karinių jūrų pajėgų kariūnai – taip vieni kitus geriau pažintų ir nebūtų svetimi.“

Pokalbio pabaigoje brg. gen. Edvardas Mažeikis šiauliečiams, Karo akademijos bendruomenei palinkėjo stiprybės. Jos dažnai prireikia, kadangi gyvenime ne visada būna gerai: „sušlubuoja“ sveikata, nesiklosto karjera, kyla asmeninių problemų... „Linkiu visus išbandymus atlaikyti, nes laikai dabar nelengvi. Ne visada šviečia saulė, tad kuo daugiau entuziazmo – vidaus variklio energijos, kurios nestokojant galima kalnus nuversti, ir ryžto!“

Kariūnams generolas palinkėjo dalyvauti pratybose, rimtai mokytis, bet kad nereikėtų „iš tikrųjų“ šaudyti: „Geriausias tas karvedys, kuris geba neįsivelti į karą.“ Jis džiaugėsi, kad yra aktyvių kariūnų – tikrų entuziastų, kurie atlieka savo pareigas iš širdies, o ne kieno nors vėčiami. „Kariūnai skatina ir patį pasitempti, ypač iniciatyvūs, kurie turi tiek daug energijos ir trokšta tobulėti. Linkiu sulaukti laiko, kai kardas guls ant peties ir jums atsivers plačios galimybės, susiklostys palankios sąlygos sėkmingam startui.“

C-17

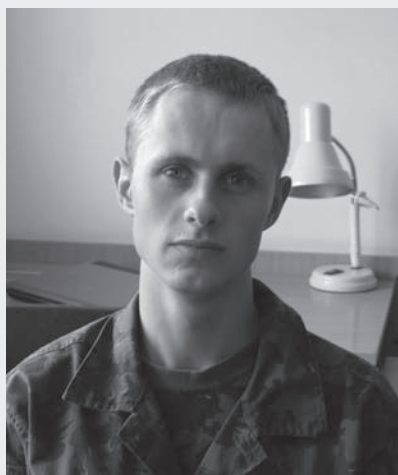
Algirdo Ulčino nuotrauka

Šiomet IV semestrą II kurso kariūnų pratybose buvo nagrinėjamos aktualios motyvacijos Karo akademijoje ir Lietuvos kariuomenėje problemos. Krn. **Olegas GROŠEVAS** pakalbino keletą kariūnų ir pats atsakė į pateiktus klausimus:

- ☹ 1. Kaip pasikeitė Jūsų motyvacija tarnauti Lietuvos kariuomenėje įstojus į LKA?
- ☹ 2. Kaip pasikeitė šeimos, aplinkinių ir draugų požiūris į Jus, kai įstojote į LKA?
- ☹ 3. Ar pasikeitė Jūsų meilė Tėvynei tapus kariūnu?

krn. **Simonas ČERNECKIS**

☹ 1. Motyvacija tarnauti Lietuvos kariuomenėje įstojus į Karo akademiją pirmaisiais mėnesiais buvo sumažėjusi, tačiau, manau, tai natūralu, nes kaip civiliui teko pratintis prie griežtos kariškos sistemos. Tačiau dar prieš pradėdamas studijuoti LKA buvau Lietuvos šaulių sąjungos narys, po to – karys savanoris, ir tai padarė labai didelę įtaką, todėl mano motyvacija gana greitai vėl išaugo. Manau, buvau ir esu visiškai motyvuotas, galiu tarnauti kariuomenėje. Žinoma, būna, kad motyvacija staiga sumažėja arba ypač sustiprėja, tačiau jei pasirinkai karininko kelią, reikia rasti „minusų“ ir „plusų“ pusiausvyrą ir visada stengtis viską daryti re-

miantis vidinėmis paskatomis ir nuostatomis.

☹ 2. Šeimos nuomonė apie mane nepasikeitė, kadangi, kaip ir minėjau, buvau LŠS narys, karys savanoris. Taigi veikla buvo šiek tiek panaši. Manau, kad tikrai tapau pilietiškėnis ir atsakingėnis.

☹ 3. Pasikeitė, bet nedaug, kadangi jau nuo mažų dienų esu išsiugdęs atsakomybės, pilietiškumo jausmą, visada mylėjau Tėvynę. Mano nuomone, įstojus į LKA šis jausmas tik sustiprėjo, kadangi savo gyvenimą susiejau su tarnyba Lietuvos valstybei. Tačiau jei nebūčiau čia įstojęs, Tėvynės meilė tikrai nebūtų dingusi. Tuo atveju būčiau tarnavęs šauktinių kariuomenėje ir toliau bandęs tęsti tarnybą kaip PKT karys.

krn. **Olegas GROŠEVAS**

☹ 1. Įstojus į Akademiją mano noras tarnauti Lietuvos kariuomenėje nei sustiprėjo, nei išblėso. Bet motyvacija vis dėlto pasikeitė. Prieš tai į tarnybą žiūrėjau svajingomis akimis, o pradėjus tarnauti akiratis prasiplėtė, ir svajones pakeitė žinios. Ėmė aiškėti sistemos privalumai, ypatumai ir problemos. Atsirado noras jas spręsti.

☹ 2. Retai būnu namie, o ir laisvą nuo tarnybos laiką skirstau griežčiau. Artimieji mažiau sulaukia mano dėmesio, o buvusiems geriems pažįstamiems beveik jo nelieka. Tačiau tikri draugai niekur nedingo. Netgi priešingai: praėjus visai nedaug laiko ir jie atėjo atlikti pareigos Tėvynei – kas į PKT, kas į KASP. Taigi dabar beveik visi valgom tą pačią duoną, tik jų požiūris į mane tapo kiek kitoks – vis dėlto esu būsimas karininkas (matyt, jaučia, kad gali ateiti diena, kai ir jiems turėsiu tiesiogiai vadovauti).

☹ 3. Tikrai taip. Karo akademijoje, kaip niekur kitur, pajunti, „kuri ranka maitina“. Atsirado dėkingumo jausmas. Šiandien gyvenu iš valstybės biudžeto, tačiau suvokiu, kad ne už kalnų laikas, kai reikės grąžinti duoklę Lietuvai ir jos piliečiams – mokesčių mokėtojams. Kiekvienam Lietuvos Respublikos piliečiui –

nesvarbu, verslininkui, suvirintojui, taksistui ar kiemsargiui – valstybės tarnautojas yra reikalingas ir net skolingas. O tai įpareigoja. Įpareigoja mylėti Tėvynę, ne tik giliai širdyje, ne tik žodžiais, bet ir pasiaukojamai tarnaujant, t. y. darbais.

krn. Gytis JANKŪNAS

☺ 1. Mane nuo jaunų dienų žavėjo uniforma, technika, ginklai ir griežta tvarka. Tėvų ir aplinkinių išugdytų vertybių skatinamas, baigęs vidurinę mokyklą, nutariau paragauti kario duonos. Kario profesija man buvo menkai pažįstama, tačiau atrodė labai įdomi, egzotiška ir garbinga. Atlikęs pradinę privalomąją karo tarnybą ir išbandęs save supratau, kad einu teisingu keliu. Įstojęs į Lietuvos karo akademiją atradau žinių šaltinį. Dabar jos formuoja mano gyvenimo tikslus, o jų siekiant kasdien stiprėja motyvacija tarnauti Lietuvos kariuomenėje.

☺ 2. Tėvai dažnai palaikė ir skatino, jaučiau jų pasitikėjimą, kad ir koks būtų mano sprendimas, todėl jų požiūris į mane, kai įstojau į Lietuvos karo akademiją, nepasikeitė. Artimieji

manimi didžiuojasi, džiaugiasi, nes man patinka tai, ką darau. Draugai, sužinoję, kad nusprendžiau atlikti privalomąją karo tarnybą, užuot studijavęs kurioje nors mokymo įstaigoje, stebėjosi. Taip, daugelio nuomone, švaisčiau savo brangų studijoms skirtą laiką. Kai po metų įstojau į Lietuvos karo akademiją, bičiuliai suprato, kad esu ne svajotojas, o atkaklus, gebantis siekti tikslo žmogus.

☺ 3. Įstojus į Lietuvos karo akademiją mano meilė Tėvynei tik sustiprėjo. Ji mane skatina geriau pažinti savo kraštą ir jo istoriją, o tam sudarytos visos sąlygos. Studijuojant įgytos žinios, Akademijos renginiai padėjo pajusti jos vertę. Dabar Tėvyinė man tapo dar artimesnė.

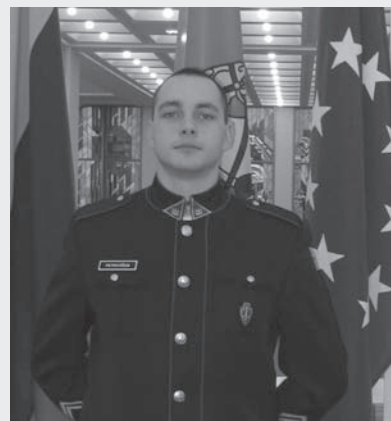
krn. Marius METLOVAS

☺ 1. Tapus kariūnu mano motyvacija tarnauti Tėvynei tik stiprėja. Visa širdimi esu jos patriotas.

☺ 2. Nors niekada to neklausiau, jaučiu ir matau, kad požiūris tik teigiamas. Artimieji ir draugai manimi visiškai pasitiki, žino, kad tai, ką darau, atliksiu tinkamai ir kruopščiai, kiek galėsiu, tiek jėgų tam atiduosiu.

Jie manimi didžiuojasi ir nesavanaudiškai pavydi, ir aš tuo labai patenkintas.

☺ 3. Meilė, panašiai kaip motyvacija tarnauti Tėvynei, tik stiprėja.

krn. Maksimas PETRAVIČIUS

☺ 1. Kaip jaunas šaulys gavau tam tikrų kariuomenėje reikalingų žinių, kurios leido suprasti, kas manęs čia laukia. Jaunųjų šaulių organizacijos veikla daugeliui gali pasirodyti juokinga (kai kas sako: „Vaikai vaizduoja karius.“), tačiau būtent dėl jos ne tik susidomėjau karyba, bet ir su ja susiejau savo ateitį. Įstojus į LKA motyvacija tarnauti kariuomenėje dar labiau sutvirtėjo, nes pajutau didesnę atsakomybę – nuolat galvoju, ką darau ir kam atstovauju. Noras gauti žinių, tinkamai tarnauti tapo dar didesnis, nes supratau, jog kiekvienas iš mūsų esame dalelė kariuomenės, jos veidas, kurį mato visuomenė.

☺ 2. Tėvai ir draugai žinojo, ką ketinu veikti baigęs mokyklą, ir į mane žiūrėjo kaip į apsisprendusią ir savo tikslo siekiančią asmenybę. Todėl nuolat jaučiau ir jaučiu jų palaikymą ir susidomėjimą

mano veikla, o tai įpareigoja dar labiau stengtis, tobulėti.

☺ 3. Anksčiau trispalvė ar himnas man buvo tik simboliai, reprezentuojantys valstybę, tačiau dabar supratimas yra kur kas gilesnis. Didžiuojuosi tuo, ką darau, kiekvieną rytą – keldamas vėliavą, studijuodamas ir atlikdamas tarnybą, dalyvaudamas talkoje ir aukodamas savo laisvą laiką, nes supratau, jog jis nėra toks brangus, kai gali valstybei būti naudingas.

krn. Donatas TARAKANOVAS

☺ 1. Nuotosakimirkos, kai įstojau į LKA, mano motyvacija tarnauti kariuomenėje labai pasikeitė. Prieš tai ji buvo labai aukšta, o bazinio kurso metu pakilo dar labiau. Deja, pirmame kurse sumenko. Taip atsitiko dėl to, kad Akademijoje vadai buvo nepatyrę kariūnai, kurie mokydami vadovauti darė nemažai klaidų. Be to, tvarka čia skiriasi nuo karinio dalinio režimo, todėl teko iš naujo prisitaikyti. Vis dėlto iš prigimties esu idealistas, todėl ir mano tikslai ganėtinai ambicingi. Šis idealizmas ir motyvacija pirmo kurso pabaigoje buvo beveik išnykę, tačiau pastaruoju metu jaučiu, kad mano tikslai vėl tampa aiškūs. Kitaip tariant,

mano idealai po truputį „atgyja“, ir tai yra pagrindinė priežastis, dėl kurios aš čia studijuju.

☺ 2. Mano sprendimą stoti į LKA daug kas palaikė pokštu. Tuo metu paklausti, kokia mano ateitis, jie būtų nusakę ją visiškai kitaip, negu aš ją pats įsivaizdavau. Net kai užsiregistravau į atranką, į šį sumanymą nebuvo žiūrima rimtai. Bet kai mano šeima susitaikė su mintimi, kad neketinu keisti savo sprendimo, ėmė mane palaikyti. Įstojus į LKA aplinkinių požiūris į mane pasikeitė, nes jie suprato, jog turiu savo tikslus, kurie nepriklauso nuo to, ką mano ar ko iš manęs tikisi kiti, ir kad esu pasiryžęs jų siekti.

☺ 3. Tėvynės meilė įstojus į LKA pasikeitė, nes dabar aš ne tik daug žinau apie Lietuvos simboliką, bet ją gerbiu ir kitaip vertinu. Anksčiau man vėliava ir herbas buvo mūsų valstybės simboliai – Lietuvos skiriamasis ženklas. Tačiau čia studijuojant šie simboliai įgavo asmeninę reikšmę, jiems pajutau ypatingą pagarbą. Dabar į pačią Lietuvą ir jos simboliką žiūriu daug rimčiau. Manau, kad įstojęs į LKA pasidariau kur kas didesnis patriotas.

krn. Povilas VOSYLIUS

☺ 1. Mano motyvacija įstojus į LKA tik sustiprėjo. Ir Lietuvos kariuomenės realybė nenuvylė – supratau, kad čia mano vieta. Ir dar labiau panorau tapti Lietuvos karininku, žmogumi, kuris yra pavyzdys kitiems.

☺ 2. Uniformą nešioju jau nuo 13 metų, todėl toks mano apsisprendimas tėvams ir draugams nebuvo staigmena. To jie ir tikėjosi – dar vaikystėje matė mano susidomėjimą karyba ir karo technika, pastebėjo gebėjimus bendrauti su žmonėmis. Nuolat jaučiu tėvų ir draugų paramą, palaikymą. Ačiū jiems už tai.

☺ 3. Manau, ne paslaptis, kad stojantys į LKA yra patriotai, – galbūt vieni daugiau, kiti mažiau, bet visi jie taip trokšta įprasminti savo meilę Tėvynei. Na, o kalbėdamas apie save galiu pasakyti, kad vėliava, vytiš ir herbas man visada reiškė daug. Manau, drąsiai galiu teigti, kad myliu Lietuvą. Didžiuojuosi, kad esu lietuvis, todėl stengsiuosi būti teisingas ir geras pilietis.

Kariūnai šauniai atstovavo LKA

Krn. Dalius DULKĖ

Į Estijos nacionalinio gynybos koledžo 91-ųjų įkūrimo metinių iškilmes vykome keturiose: aš, krn. Dalius Dulke, krn. Paulius Kančys, krn. Arūnas Černiauskas ir kpt. Mantas Sakolnikas. Šios sukakties proga buvo rengiamos varžybos – apie 30 km žygis, kurio punktuose dalyviai turėjo atlikti įvairias užduotis, o kitą dieną – šventinis pobūvis.

Kelionė į Estiją iš pradžių, kol pasiekėme Tartu miestą, priminė paprastą išvyką į varžybas. Tik vietoje pamatėme, kad viskas šį kartą bus šiek tiek kitaip. Su savo taisyklėmis ir reikalavimais mus trumpai supažindino mūsų kuratoriaus pavaduotojas. Jis paaiškino, kad iki 17 val. turime būti uniformuoti, o vėliau galime persirengti. Turėjome nemažai darbo (daug daiktų išsikrauti) ir su kolegomis estais

pasikalbėti, todėl net nepastebėjome, kaip besitvarkant ir besiruošiant vakarui, besidalijant pirmaisiais išpūdžiais su galų gale atvykusiais mūsų kambario draugais užsieniečiais (maniškis Otto buvo iš Švedijos), diskutuojant apie kariuomenių ir akademijų skirtumus, prabėgo laikas.

Estai turėjo aprūpinti priemonėmis, kurių gali prireikti žygyje, bet mūsų delegacija viską, išskyrus sausą daavinį, turėjo, todėl nieko papildomai ir neėmė. Krn. Paulius Kančys gyveno su vokiečiu, krn. Arūnas Černiauskas – su danu. Su naujaisiais draugais pakalbėję padarėme išvadą, kad NATO struktūros kariuomenėse tarnyba daug kuo skiriasi. Šeiminių mintis apgyvendinti kartu įvairių šalių karių – kad vieni su kitais bendrautume, net jei ir nenorėtume,

– buvo labai sumanus žingsnis. Taip įgijome vertingos patirties, anglų kalbos žinių, daug sužinojome apie kitas kariuomenes ir akademijas, dalyvių nuomonę apie šį renginį.

Mano kambario draugas buvo tikras skandinavas – aukštas (195 cm) šviesiaplaukis. Kartą, pavadintas Dolfu Lungrenu, jis man pasakė, kad po šių varžybų vyks į Holivudą daryti karjeros. Buvo smagu ne tik kalbėtis, bet ir pajuokauti, mat humoras visur vienodas. O ir nuotaiką prieš varžybas reikėjo pakelti – juk laukė sunki diena.

19 val. kariūnų svetainėje, arba vadinamajame „kariūnų kazino“, turėjo vykti pobūvio šokių porų susipažinimo vakaras. Deja, ne visos panelės galėjo atvykti. Todėl mums nepasakė, kurios merginos kiekvienam pa-

rinktos, kad neatvykusiųjų šokių partneriai nebūtų nuskriausti ir tą vakarą neliktų be poros.

Susipažinimo su porininkėmis procedūra vyko labai intriguojamai. Mus susodino prie stalo priešais merginas, davė vieną ritinėlių tualetinio popieriaus (mat tiek jo iš viso likę) ir paprašė atsiplėšti bent po du gabalėlius. Na, aš, turėdamas galvoje, kad rankose paskutinis ritinėlis, atsiplėšiau ūkiškai – 6 gabalėlius. Tada mums pasakė, kad ant tų skiautelių reikia užrašyti savo būdo bruožus – ant kiekvienos po vieną – ir priešais sėdinčiai merginai apie jas grojant garsiai muzikai papasakoti. Panelės darė tą patį, kol skambėdavo daina. Turėdamas bene ilgiausią bruožų sąrašą, kad ir per tokį trumpą laiką, save apibūdinti galėjau gana išsamiai. Pasibaigus dainai, pašnekovėmis buvo keičiamasi – perėjus prie kitos merginos vėl viskas vyko taip pat, kol pasikalbėjome su visomis. Man asmeniškai įdomiausia buvo pabendrauti su Švedijos kariūne, jau buvusia misijoje, kuri trumpai pasidalijo savo įspūdžiais.

Susipažinę ir šiek tiek „pralaužę ledus“ pradėjome kalbėtis individualiai tai vieni su kitais, tai su merginomis. Ir taip visą vakarą. Vėliau estai pasiūlė nueiti į klubą „Tallinn“. Žinoma, mums viskas įdomu, tad negaišdami ten patraukėme. Porą valandų pašokę nusprendėme grįžti – kitą dieną mūsų laukė varžybos, tad reikėjo pailsėti.

Rytas išaušo neįtikėtinai greitai. 11 val. jau stovėjome lauke, pasirengę vykti į šaudyklą. Ten šaudėme su švedišku automatų M45 ir vokiškų pistoletų „Heckler&Koch“. Buvo parengta speciali rungtis: reikėjo nubėgti iki automatų, pašaudyti ir sukubėti prie pistoletų, vėl atlikti šaudymo užduotį, tada kuo greičiau pasiekti starto poziciją. Ir visur buvo fiksuojamas laikas. Atrodė, viskas klostėsi mums gana palankiai, nors vėliau sužinojome, kad šią rungtį laimėjo vokiečiai, kurie tuo labai didžiavosi.

Baigę šią rungtį ir sulaukę savo eilės startuoti, pajudėjome į žygį. Pirmąją užduotį – atpažinti techniką – teko atlikti nužygiavus apie 3–4 km. Iki šio

punkto ėjome azimutais, šiek tiek nuklydome į šalį, bet pagal linijinius orientyrus puikiai susiorientavę pasiekėme reikiamą vietą. Tuoj po pirmosios turėjome atlikti kitą užduotį – reikėjo per rąstą, nenuleidžiant ant žemės, kilnoti svarstį. Tai per 3 minutes padarėme 102 kartus, nes buvome tikra komanda – kai tik kuris nors sulėtindavo tempą, iš karto keisdavomės. Todėl mūsų rezultatas buvo vienas geriausių. Po 5 min. poilsio leidomės ieškoti trečiosios užduoties vietos, kuri turėjo būti už 5–6 km. Vėl judėdami azimutais maršrutą sutrumpinome gal 2 km, kelią pastojo upė, bet radome nuvirtusią medį, taigi vandens kliūtis nesukėlė keblumų. Tačiau kitos komandos per ją nepersikėlė taip sėkmingai, pvz., vokiečiai bandė plaukti. Pakilios nuotaikos pradėjome dažasvydžio rungtį. Ir, nors ir apšaudomi iš bunkerio, į taikinius šaudėme neblogai. Dar reikėjo pereiti dengiamą minų lauką. Skamba labai įprastai, bet kaip velnioniškai sunku tai buvo padaryti!

Vėliau šaudėme iš orinio šautuvo. Po to leidomės ieškoti kitos rungties, kuri buvo parengta gal už 5 km. Ėjome keliais, nes azimutais buvo neįmanoma kirsti didelės pelkės. Įėję į mišką pamatėme, kad sniego dar iki kelių. Nusifotografavę patraukėme į rungties punktą. Čia apie 60 m stūmėme visureigį – vienas prie vairo, o mes dviese su Arūnu Černiausku kiek galėdami stumiame. Pavargome nežmoniškai, nes teko jį ridinti į kalniuką, bet tai padarėme palyginti greitai. Ir vėl, dar labiau motyvuoti, patraukėme toliau.

Susipažinimo vakaro akimirkos

Nuėję apie 3 km turėjome įkurti laužą. Ir šią užduotį atlikome greičiausiai. Rungties rengėjai davė elementą, parako ir iš kažkokio metalo siūlų susuktą „kempinėle“. Iš pradžių sujungėme elemento „+“ ir „-“, ir „kempinėle“ užsidegė. Tada ją įmetėme į paraką, kuris greitai užsiliepsnojo. Ir štai laužas kuo gražiausiai dega! Iki varžybų pabaigos tik lietuviai ir švedai atliko šią užduotį, bet mes už juos buvome greitesni. Dėl to ir mūsų motyvacija pakilo „virš normos“.

Atliekant kitą užduotį teko sudėti žemėlapių dėlionę. Tai greitai padarėme ir pajudėjome finišo link, pakeliui rinkdami „mailbox'us“, kurie buvo šiek tiek ne pakeliui, tačiau suteikė galimybę gauti papildomų taškų. Finišavome, kaip ir startavome, ketvirtį. Tačiau finišė mūsų laukė dar viena užduotėlė. Ant stalo buvo išdėliota įvairių daiktų, į kuriuos galėjome žiūrėti tik minutę, tada jie buvo uždengti, ir per 5 min. reikėjo kuo daugiau jų surašyti. Iš 23 daiktų išiminėme 21, ir tai buvo gana geras rezultatas. Tik 2 pamiršome, tiesa, iš pradžių jų net nepastebėjome, todėl į sąrašą ir neįtraukėme.

Pagaliau patenkinti grįžome į Tartu, į savo kambarius, ir sužinojome, kad mūsų laukia sauna. Joje atsigavome ir – miegot!

Kitos dienos rytas buvo ne itin judrus, nors laukė daug veiklos, pvz., ekskursija į gaisrininkų ir technologijų raidos parodą. Išvyka buvo labai įdomi. Po pietų – šokių pamokos, per kurias susipažinome su savo partnerėmis – sužinojome, kas jos tokios ir kaip atrodo. Pašokę skubėjome pirkti lauktuvių namiškiams ir kamba-

rio draugams, kurie, kaip vėliau paaiškėjo, labiausiai jų ir laukė!

Apsipirkę, pavalgę vietinėje kavinėje, pradėjome rengtis iškilmingai varžybų nugalėtojų apdovanojimo ceremonijai ir pobūviui. Aplenkėme beveik visus, išskyrus švedus, kurie tarp užsieniečių buvo geriausi. Na, o bendroje įskaitoje likome devinti (švedai – penkti).

Iškilminga rikiuote patraukėme į pobūvių salę. Mums buvo atiduodama pagarba kaip prezidentams. Turiu pripažinti – geras jausmas. Mus sveikino Estijos nacionalinio gynybos koledžo viršininkas plk. Aame Ermus ir aukšti šios mokslo institucijos karininkai. Po sveikinimo kalbos ir tylos minutės žuvusiems aukščiausio rango Lenkijos karininkams pagerbti prasidėjo šokių vakaras. Labai smagu buvo šokti, nes LKA jau gana neblogai to buvome išmokę, o kitų valstybių atstovai ne labai kuo galėjo pasigirti. Mano kambario draugas Ottas sakė: „Atrodo, tu bent supranti, ką čia reikia daryti!“ Taip pat ir Vokietijos delegacijos karininkas pagyrė: „Jūs taip gerai šokate!“ Mums tai glostė savimeilę, nes

visi lietuviai iš tikrųjų šauniai atstovavo LKA. Šio iškilmingo vakaro metu buvo ir keletas pasirodymų – liaudies šokių (kuriuos šokome ir „kariūnų kazino“ po pobūvio) ir vaikų gimnastikos klubo.

Buvo keista, kad sveikinimai skamba estų kalba, o verčiami tik kai kurie jų fragmentai. Gerai, kad mano šokių partnerė vertėjavo. Jei ne ji, nieko nebūčiau supratęs. Pasibaigus iškilmingam vakarui, patraukėme į „kariūnų kazino“. Pakalbėjęs su vietiniais ir užsieniečiais, sulaukiau kvietimo atvažiuoti pasisvečiuoti į Suomiją vasarą, ką, ko gero, ir reikės padaryti. Pašokome liaudies šokių, nors ir gerokai pavargę, nusprendėme traukti į klubą. Mes, du lietuviai, estai kariūnas ir kariūnė, daug negalvoję, kalbėdamiesi kas su kuo geriau sutaria ta kryptimi ir nužingsniavome. Klube šokome iki paryčių... Viskas gerai, tačiau dar geriau buvo žinoti, jog netrukus grįšiu į Lietuvą. Keista buvo užsienyje, bet akiratį plečianti patirtis visada praverčia. Grįžęs nusnaudžiau porą valandų, atsikėliau, „susipakavau“ ir jau „pakeliui namoooo!“

Šokių fakultatyvo pamokos Akademijoje nenuėjo veltui
Autoriaus nuotraukos

Lietuva – graži šalis, lietuviai – didi tauta

Krn. Tomas MOGODIA

2010 m. vasario 4 d. į Lietuvą atvyko JAV Virdžinijos karo instituto II kurso kadetas Williamas Nicholas Gillogly. Pagal Virdžinijos karo instituto (VMI) ir Lietuvos karo akademijos (LKA) mainų programą kasmet vienas JAV kadetas 5 mėnesiams atvyksta pas mus studijuoti, o į Virdžiniją pavasario semestrą išvyksta LKA kariūnas.

Kariūnų batalione netrukus buvo pastebėtas kariūnas išsiskiriančia „Digital“ uniforma. VMI kadetas W. N. Gillogly, arba tiesiog Nikas, kaip į jį kreipėsi draugai, greitai rado bendrą kalbą su II kurso kariūnais, kurių kuopoje įsikūrė. Amerikiečiui norint palengvinti gyvenimą Karo akademijoje tradiciškai buvo paskirtas kuratorius. Šiais metais juo tapau aš.

Nikas Vilniaus universitete studijavo verslo vadybą, o pirmadieniais sėmėsi karybos žinių Baziniuose kariūnų kursuose. Laisvalaikiu jis išbandė lazerinę šaudyklą, lankėsi Akademijos sporto komplekse, bet daugiausia malonių akimirų patyrė šokių fakultatyve. Niko paprašėme KARIŪNO skaitytojams prisistatyti ir šiek tiek papasakoti apie VMI.

Ką galėtumei apie save papasakoti?

Esu Williamas Nicholas Gillogly. Gimiau 1990 m. balandžio 4 d. Dabar man 20 metų. Visą savo gyvenimą pragyvenau mažame Albanio (*Albany*) miestelyje Ohajo valstijoje. Turiu 2 brolius ir tikiuosi, kad iki birželio 30 d. turėsiu jau ir mažą sesutę. Mano pomėgiai – europietiškasis futbolas ir šūvinis. Studijuojau valstybės finansuojamoje vietoje Virdžinijos karo institute, kuris yra Leksingtono (*Lexington*) mieste, Virdžinijos valstijoje. Baigus VMI man bus suteiktas leitenanto laipsnis (*Second Lieutenant*). 4 metus privalėsiu tarnauti JAV kariuomenėje, vėliau 4 metus būsiu atsargoje. Mano tikslas – baigus VMI tarnauti kavalerijos žvalgų arba pėstininkų būryje.

Nikai, atvykai į Lietuvą ir Europą pirmą kartą. Koks buvo pirmasis išpūdis išlipus iš lėktuvo?

Lietuva ir JAV labai skiriasi, dėl to pirmosiomis dienomis patyriau savotišką „kultūros šoką“.

Pusryčių metu valgykloje su kariūnu Tomu Magodia Dariaus Chmieliausko nuotrauka

Prieš kelionę labai jaudinausi, o skrisdamas lėktuvu negalėjau sulaukti akimirkos, kai išlipęs galėsiu apžiūrėti jūsų šalies sostinę Vilnių. Pamačiau, kad Lietuva – labai graži šalis, vėliau įsitikinau, kad turite šlovingą istoriją, o lietuviai – didi tauta.

Prie kurių kultūros ir gyvenimo skirtumų buvo sunkiausia priprasti?

Prie daugelio naujovių nebuvo sunku prisitaikyti. Be abejo, yra dalykų, kurių būdamas Lie-

tuvoje pasiilgau, bet jų trūkumą kompensavo nauji išgyvenimai ir įdomios pažintys. Sunkiausia buvo priprasti į paskaitas iš vieno miesto galo į kitą važinėti viešuoju transportu, kuris gerokai skiriasi nuo JAV naudojamo.

Virdžinijos karo instituto kadetai turi platų užsienio mokymo įstaigų, kuriose galėtų studijuoti, pasirinkimą. Kas padėjo apsispręsti pasimokyti Lietuvoje, Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijoje?

Prieš atvykdamas į Lietuvą daug skaičiau apie jūsų šalį, papročius, kariuomenę ir kita internete. Vykdamas studijuoti į užsienį tikėjausi susipažinti su visiškai kitokiu gyvenimu, atrasti dar nematytą Europą. Nesirinkau iš anglakalbių valstybių, nes jų kultūra panaši į JAV. Lietuva man pasirodė geriausias pasirinkimas mokytis užsienyje.

Galėtumei papasakoti apie gyvenimą Virdžinijos karo institute ir įvardyti pastebėtus mūsų karo mokyklų skirtumus?

VMI ir LKA rytinės procedūros panašios, tik skiriasi jų eiliškumas. Be to, mums neprivaloma rytais eiti į mankštą, bet, jei norisi, galima atsikelti anksčiau ir savarankiškai pasimankštinti. Fizinio rengimo pratybos rengiamos du kartus per savaitę: pirmadieniais 16.00 val. ir penktadieniais 11.00 val. Sporto rinkinių (bokso, amerikietiškojo futbolo, regbio ir kt.) nariai gali sportuoti nuo 16.00 val. antradieniais–ketvirtadieniais. Pasikaitos vyksta nuo pirmadienio iki penktadienio 8.00–16.00 val. Nuo 8.00 iki 12.00 val. lovos turi būti paklotos, bet jeigu yra laisvo laiko ir neturime papildomų užduočių, galime miegoti, sportuoti arba savarankiškai mokytis. Pusryčių ir vakarienės į valgyklą einame kuopos rikiuote. Pietauti leidžiama eiti individualiai, o patiekalus pasirinkti pagal savo skonį. Be to, neribojamas maisto kiekis, tačiau jis Lietuvoje daug skanesni negu Amerikoje.

Virdžinijos karo institute laisvalaikiu galima užsiimti įvairia veikla, bet jeigu nesugebi planuoti laiko ir tave pašalina dėl prastų mokymosi rezultatų,

tenka kaltinti tik save – laisvė suteikiama, kad išmoktum racionaliai dirbti ir už savo poelgius prisiimti atsakomybę. Karinio rengimo pratybos vyksta kartą per savaitę po pietų, tačiau būna tokių dienų, kai studijuojame tik karo mokslus.

Pirmakursiai VMI vadinami „žiurkėmis“ (*rats*). Jie neturi jokių privilegijų, negali laisvu laiku klausytis muzikos, žiūrėti filmų ar naršyti internete, kasdien privalo dalyvauti pratybose. Juos ugdo vyresniųjų kursų kariūnai – *cadre*. Barakuose nubrėžtos specialiai naujokams skirtos „žiurkės linijos“ (*ratlines*), kuriomis jie turi „tikslingai“, t. y. vykdydami užduotis, judėti. Posūkius gali kirsti tik 90 laipsnių kampu.

Sausio pabaigoje visą dieną pirmakursiai dalyvauja fizinėse pratybose, po kurių „nebestumdomi“ (angl. *brake out*), priimami į kadetų tarpą ir užsitar nauja savo kurso pavadinimą. Iš pradžių, tapę kadetais, jie neįgyja daug privilegijų, bet tai vis tiek geriau, negu būti „žiurke“. VMI privilegijų sistema labai paprasta – kuo geresnis tavo kursas, tuo daugiau privilegijų gali tikėtis. Pagrindinės privilegijos: kalbėti mobiliuoju telefonu, laisvai judėti po baraką, dėvėti ne visą uniformos komplektą ir kt. VMI mes atiduodame pagar-

bą tik karininkams (bet ne kitiems kadetams ir seržantams). Stovėti ramiai kalbėdami su kitais kadetais privalo tik pirmakursiai, dar netapę visaverčiais kadetais, t. y. „žiurkės“.

Ar galėtumei papasakoti apie VMI garbės teismo veiklą ir nuobaudų sistemą?

Mes turime tik vieną patvirtintą garbės kodeksą, kaip jo laikomasi, prižiūri visi kadetai. VMI garbės kodekso pagrindinė mintis – „kadetas nemeluos, nepagaudinės, neovgs ir netoleruos taip besielgiančių“. Yra sukurta ir speciali nuobaudų sistema, kuria remiantis nuobauda skiriama pagal padarytą nusizengimą. Kiekvienas nusizengimas ir taikoma nuobauda tiksliai aprašyti apie 200 p. „Mėlynojoje knygoje“. Galimos nuobaudos: baudos taškai (*Demerits*), savaitgalis VMI teritorijoje (*Confinement*), 1 val. žygiavimas su daina (*Penalty Tour*). Surinkęs 20 baudos taškų kadetas turės žygiuoti 1 val. su ginklu ir, kol neatsiskaitys, negalės išvykti savaitgalį už instituto ribų.

Kadetų savivalda taip pat gali suteikti privilegijų ir už jų naudojimo tvarkos pažeidimus taikyti nuobaudas. Vyresniojo kurso privilegija pasinaudojęs kadetas kadetų savivaldos yra baudžiamas.

Ačiū už pokalbį.

Dėkoju už ištvermę būnant su manimi...

J. psk. Gintaras ŠIRINSKAS

Sveiki gyvi, Gerbiamieji! Esu Lyderio ugdymo grupės viršininko padėjėjas. Tiesa, dar visai „žalias“ – netrukus metai, kai einu šias pareigas. Tačiau pačioje Akademijoje „sirpstu“ jau keliolika metų. O tokių ir dar „senesnių vilkų“ nemažai – j. srž. Aivaras Poškaitis, srž. Česlovas Stasiūnas, vrš. Raimundas Jankūnas, vrš. Jūratė Pranckuvienė, vrš. Arūnas Tveraga, vrš. Sergejus Romaška, vrš. Vitalijus Svorobovičius, vrš. Dainius Dirma, psk. Gintautas Ražauskas, psk. Valdas Antanėlis, taip pat tarnaujančių net nuo 1994–ųjų – vyr. srž. Rimas Rodis, vrš. Andžejus Radzevičius, vrš. Alvydas Veršila, j. psk. Gediminas Ulbinas, j. psk. Arūnas Baranovas.

Nuo 1994-ųjų pokyčiai – milžiniški. Taigi yra ką prisiminti, ką palyginti, įvertinti. Pirmieji abiturientai, kuriuos pažinojau kaip kariūnus, šiandien jau majorai ir pulkininkai leitenantai...

Plytų mūro sienos, juosusios Akademiją, pakeistos į metalinių virbų, o pati LKA teritorija sumažėjusi mažiausiai trečdaliu... O juk pagrindinis praleidžiamasis punktas kažkada buvo prie dabartinio vienuolyno (tuometės Kunigų seminarijos, kurios valdos taip pat priklausė LKA teritorijai), antrasis buvo perdirbtas iš prekybos kiosko ir stovėjo K-9 (keturaukštės kareivinės-bendrabutis) pastato gale (ten, kur varteliai metalinėje tvoroje).

Gintaras Širinskas su LKA muziejaus vedėju Manvydu Vitkūnu 1998 m. Autoriaus nuotrauka

Kartą per savaitę studijuojantieji ir šauktiniai prausdavosi dideliuose dušuose – vadinamosios pirties pastate prie pagrindinių šiukšlių konteinerių (šiandien visiems kariūnams gerai žinomas orientyras), už med. punkto dešinėje. O pačiose kareivinėse (dabartinis K-9 pastatas) tenkindavosi tik šaltu vandenėliu. Ir visiems buvo gerai. Žiemą vasarą...

Gyvenamosios patalpos buvo nesuskaidytos, tokios erdvios, kad jose be vargo tilpdavo iki 100 (šimto!) lovų, kurias sustačius dviem aukštais dar likdavo vietos dideliam skersiniui ir ly-

giagretėms kareivinių gale (kitoje pusėje, už storų plieninių gročių, buvo kuopos ginklų saugykla – mielai naudojamas dar sovietų palikimas). Pats tokiose gyvenau. Dabartinėse K-6 triaukštėse kareivinėse glaudėsi Gynybos štabas, tuomet vadintas Generaliniu. Lauke, šalia Generalinio, išilgai rikiuotės aikštės, stovėjo keletas žmogaus ūgio veidrodžių. Ir niekam tai neatrodė keista.

Labai norisi ir apie tuometę rutiną truputį papasakoti.

Rytinės mankštos, bent jau man būnant šauktiniu, labiau panašėjo į gerą fizinės jėgos ir ištvermės treniruotę. Nubėgi (tempas normalus) kokį kilometrą, parkrenti ant asfalto, padarai atsispaudimų, po to vadinamąją „laikom pusę“ („at-sispaudimų padėtyje“ – rankos per alkūnes sulenktos 90 laipsnių kampų, į asfaltą remiasi tik kojų pirštai ir plaštakos) mankštos vedėjui – aukštesnės tarnybos kariui – skaičiuojant, atsikeli, vėl bėgi. Ir taip keletą kartų. Neši „nuotaką“ (draugas priekyje ant rankų), tempi „raš-tą“ (draugą ant pečių – sprando), atlieki „atsilenkimus“ (kai apkabini šalia sėdinčius per pečius), pereini lygiagretėmis (o jos buvo labai lygios ir ilgos – stadiono ilgio) ir bėgte į kareivines.

Smagiai Akademijos kariauna tvarkydavo priskirtą (t. y. visą) LKA teritoriją – ypač rudėnį ir žiemą. Kai pirmasis šaltukas pakąsdavo visa, kas žalia, kariai

Akademijos liktiniai pratybų Pabradės poligone metu, 2006 m. gegužės 4 d.

ropšdavosi į jų „priklusomybės zonoje“ esančius medžius ir tol juos purtydavo, kol nelikdavo lapų – kad visus iš karto sušluotų, o ne kiekvieną dieną po truputį. O štai žiemą, prisnigus sniegelio, kuopos išsitraukdavo iš rūsių vadinamuosius „bėtėrus“ – skardos gabalus (ilgis 1–1,5 m, plotis 40–50 cm) su privirintomis rankenomis – ir jais LKA teritorijoje išstumdydavo sniegą. Jokių traktoriukų, jokios pašaliečių pagalbos! Tas labai daug laiko surydavo, nes kartais tai darydavome ir ryte, jau nuo kokių 5.45 val., ir po pietų, ir dar vakare. Žiauru.

Nuo tų „prieštvaninių“ laikų iš esmės pakito ir visos mokymo programos, reikalavimai... Tad dabar šiek tiek apie nūdieną.

Dar visai neseniai praktikuota – na, netinki tu (nesi doras, sąžiningas, kilnus...) karininku būti (nepažangus, nedrausmin-

gas, tingus, pasyvus...), tai „deportuosim“ tave į liktinių gretas jų duonelės pakrimsti, o kad nebūtų apmaudu, dar ir puskarininkio laipsnį suteiksim. Labai ydinga praktika. Daugmaž skambėtų taip – karininku būti netinkamas, puskarininkiu – kaip tik. Kaip pasakytų mano kolega, „neskanu, labai neskanu“. Jau kurį laiką tokių samprotavimų negirdėti – tikėkimės, ir toliau taip bus.

Galima pasidžiaugti, kad kariuomenės padaliniuose pagaliau prigijo padalinių puskarininkiai. Šias pareigas einančio žmogaus įnašas į bendrą padalinio katilą labai svarus ir svarbus: jis rūpinasi, telkia, padeda, organizuoja, informuoja, vadovauja, dalyvauja ir t. t. Vieniems jis – kaip profsąjunga, kitiems – kaip grįžtamojo ryšio tarp „šaknelių ir viršūnėlių“ laidas. Ir tai atlieka vienas asmuo!

Nesu „takoskyros“ šalininkas. Manau, tiek karininkams, tiek seržantams ir civiliams darbuotojams sveikiau ir naudčiau būtų ieškoti bendrų sąlyčio taškų (tik supraskit teisingai), nei pabrėžti savo ar/ir kitų išskirtinumą. Maža ta Lietuvėlė, tad palyginti negausi šalies kariuomenė taps galinga tik būdama glaudi ir vieninga.

Ypatingus sentimentus jaučiu šiandienams absolventams – juk treji metai kartu... Taigi nuoširdžiai dėkoju už išsvermę būnant su manimi, už gerus žodžius, už kritiškas pastabas, už kartu įvykdytas užduotis ir atliktus darbus, už galimybę būti šalia jūsų čia, Lietuvos karo akademijoje...

Kai šis laiškas pasieks skaitytojus, jūs jau būsite baigę LKA. Tad linkiu visokeriopos sėkmės.

*Piligrime, kur trauki keliais ir takeliais?
Per kalnus, jūrą, saulėje ir vėjyje?
Idealas yra aukščiau už kalnus,
Viltis – platesnė už jūrą,
Meilė – karštesnė už saulę,
Tyla – stipresnė už vėją...*

Kryžiaus ženklas – gyvenimo ženklas

Krn. Mindaugas RAMANAUSKAS

Išaušo ankstus gegužės 17-osios rytas. Vieniems tai tik naujos savaitės pradžia, kitiems – nenusėjamų įspūdžių, nepatirtų išgyvenimų – 52-osios tarptautinės karių piligriminės kelionės į Lurdą – pirmoji diena.

Švenčiant Lurdo metus šiemet buvo pasirinkta tikintiesiems itin prasminga tema – „Kryžiaus ženklas – gyvenimo ženklas“, kuri rodo, jog, užuot žvalgiusis atgal, siekiama kurti naują pasaulį, kurti ateitį. Piligriminis žygis – ne paprasta išvyka. Tai kelionė į šventą vietą. Nuo pat civilizacijos pradžios žmogus keliauja, juda, siekdamas naujų tikslų, ieškodamas gyvenimo tiesos, kuri yra būtis simbolis.

Pirmasis mūsų, Lietuvos karių ir krašto apsaugos sistemoje dirbančių civilių – piligriminės kelionės dalyvių, tikslas buvo nuvykti į Lurdą. Išvykę ryte, vakarop jau buvome Varšuvoje, netoli jos centro įsikūrusiame kariniame dalinyje (*Warsaw Transport Regiment*). Čia apsi-

stojome nakčiai. Kitos dienos vakarą pasiekėme netoli Hannoverio esantį jaukų Vokietijos miestelį Bergkircheną. Idealiai sutvarkyta aplinka, šalia mūsų viešbučio stūksanti sena Šv. Katerinos bažnyčia (*St. Katharinen Kirche*), gražus kaip paveikslėlyje kraštovaizdis, vaišingi vokiečiai paliko labai gerą įspūdį. Tačiau Lietuvos piligrimų kelionė čia nesibaigė. Traukiniu iš Hannoverio pajudėjome link galutinio taško – Prancūzijos pietuose esančio Lurdo. Juo važiuodami bendravome ne tik tarpusavyje, bet ir su Vokietijos ir Norvegijos kariais, kapelionais. Visur mus lydėjo malda, kuri teikė tikėjimo, vilties ir dvasinės stiprybės, sužinojome daug įdomių dalykų, pamatėme tai, ko niekur kitur nebūtume pamatę...

Krn. Viktorija VASILIAUSKAITĖ

Pagaliau mes Prancūzijos dvasinės piligrimystės centre – Lurde. Vos tik atvykus į šį nedidelį Dievo ir žmonių atrastą

miestelį užplūdo nepakartojami jausmai. Ne kiekvienas žmogus, būdamas svetimame mieste, tarp žmonių, turinčių savas tradicijas, požiūrį, kalbančių kita kalba, sugebėtų jaustis geriau nei gimtajame krašte. O aš kaip tik taip ten ir jaučiausi. Manau, kad niekur kitur nebuvau taip šiltai ir svetingai sutikta, kaip Lurde. Visą mūsų delegaciją lydėjo nuoširdžios šypsėnos ir gausūs plojimai.

Lurde buvome ne tik piligrimai. Mes galėjome atlikti ir reprezentacinį vaidmenį – pristatyti savo šalį. Alinantis karštis, nepriekaištinga laikysena ir tvarkinga išvaizda – taip trumpai apibūdinau su šia misija susijusius įspūdžius. Norėdami gražiai ir tinkamai pristatyti Lietuvą, dalyvavome visose mišiose ir ceremonijose. Tai dažnai pareikalavo ir nemažų fizinių pastangų. Tačiau šv. Mišios, kurios vyko Šv. Pijaus X požeminėje bazilikoje, mums buvo tarsi atpildas už triūsą.

Visos delegacijos turėjo žyguoti ir taip pristatyti savo

*Kariūnai Mantas Švedarauskas, Mindaugas Ramanauskas,
gr. Lina Chaladauskaitė (Generolo Romualdo Giedraičio artilerijos batalionas)
ir Viktorija Vasiliauskaitė
Arūno Alonderio nuotraukos*

šalies vėliavą ir karinių pajėgų uniformą. Pradėjus eiti rikiuotės žingsniu, stebint tūkstantinei miniai, aidint garsiems plojimams, užplūdo žodžiais nenusakomas pasididžiavimo jausmas. Pajutau ne tik dvasinę ramybę, kuri lydėjo visos kelionės metu, bet ir vidinį pasitenkinimą, kad ir mes galime atstovauti savo valstybei.

Esu labai dėkinga visiems žmonėms, kurie suteikė galimybę dalyvauti šioje piligriminėje kelionėje. Manau, kad tai – didžiausia dovana, kurią kada nors galėjau gauti. Kelionėje ne tik susipažinau su daugybe įdomių, įvairios gyvenimo patirties turinčių žmonių, bet ir galėjau susikaupti, pasinerti į savo mintis, ką daugelis tikrai retai daro. Kelios dienos, praleistos Lurde, pakeitė mano požiūrį į aplinkinius, bendravimą ir atgailą. Pamačiau, kiek daug silpnų, ligotų, savimi nesugebančių pasirūpinti žmonių džiaugiasi gyvenimu, mėgaujasi paprastais, sveikųjų akimis, net nepastebimais dalykais. Pamačiau, kad yra daugybė

gerų, dvasingų žmonių, kurie savanoriškai padeda neįgaliesiems, nereikalaudami jokie atlygio. Tokie dalykai priverčia susimąstyti, kad gyvename ne vieni, kad galbūt kažkam reikia mūsų pagalbos. Ir į galvą ateina mintis, jog reikia išmokti džiaugtis kiekviena diena, džiaugsmu dalytis su kitais, o sunkumus priimti kaip Dievo siųstus iššūkius, kurie tik dar labiau sustiprina mus ir mūsų tikėjimą.

Krn. Mantas ŠVEDARAUSKAS

Be visų šios kelionės ir neapsakomo iškilmingumo ceremonijų Lurde įspūdžių, noriu papasakoti apie stovyklavietę, kurioje kartu su kitais Lietuvos kariuomenės delegacijos nariais praleidome keturias paras.

Į Lurdo geležinkelio stotį atvykome gegužės 20 dienos popietę. Lietuviai į dviem tūkstančiams piligrimų skirtą stovyklavietę atvyko vieni pirmųjų, kitų šalių atstovai čia pasirodė tik kitą dieną.

Iš pirmo žvilgsnio ji atrodė ištis didelė, tačiau pasiklysti neleido tvarkingai išdėstyti nurodomieji ženklai, kurie atvedė iki mums skirtų palapinių. Pirmasis pusdienis praėjo bandant įsikurti ir susipažinti su aplinka. Pastebėjome, kad stovykla panaši į mažytį miestelį: įrengta valgykla, tualetai, dušai, lauko prausyklos, aikštė dideliems susibūrimams ir net koplytėlė mišioms – šeimnininkai apgalvoja, ko gali prireikti stovyklautojams piligrimams. Viešnagės dienos prabėgo labai greitai. Lurdo centre vyko gausybė renginių, todėl stovykloje užsibūti neteko. Į ją suvažiavo 32 pasaulio kariuomenių pasiuntiniai. Čia nebuvo nei tylo, nei niūru, nes Prancūzijos legiono kariai, pasikeisdami su savo jūrų pajėgų atstovais, žygiuodami po stovyklavietę traukė žygio dainas. Tai mums taip pat paliko įspūdį, kadangi viskas buvo atliekama labai profesionaliai ir nuoširdžiai.

Vokietijos delegacija, tęsdama kasmėtes tradicijas, pakvietė mus susipažinimo vakarienės. Gardžiu maistu ir pučiamųjų orkestro muzika džiaugėmės visą vakarą, bendraudami tarpusavyje ir su Vokietijos kariais, karininkais, su kuriais keitėmės ne tik uniformų antsiuvais, bet ir pačiomis uniformomis. Nuo nakties vėsos palapinėse saugojo šilti miegmaišiai, tačiau kur kas sunkiau buvo apsisaugoti nuo dienos karščių, kai temperatūra siekdavo 30°. Pusryčiaudavome, pietaudavome ir vakarieniaudavome specialioje palapinėje valgykloje. Rytais stovyklos koplytėlėje dalyvaudavome lietuviškose šv. Mišiose, kurių metu prašėme Dievo malonės ne tik

savo artimiesiems, draugams ir pažįstamiems, bet ir visai Lietuvos kariuomenei, misijose tarnaujantiems kariams.

Dienos Lurde prabėgo nejučia. Gegužės 24-ąją, atsisveikinę su bendražygiais iš kitų šalių, palikome stovyklavietę ir pajudėjome geležinkelio stoties link. Tiesa, šį kartą Lurdo gatvėmis ėjome pėsčiomis, kad paskutinį kartą pasidžiaugtume neapsakomo grožio gamtovaizdžiu ir nuoširdžiomis šio miestelio piligrimų šypsenaomis.

P. S. Įsiminė vieno iš piligrimų mjr. Jono Dusevičiaus šios neįprastos kelionės pabaigoje perskaitytos eilės:

*Piligrimų su žvakėmis procesija Šv. Mergelės Marijos garbei
Audriaus Matuzos nuotrauka*

*Mintis ateina ir išeina,
bet siela lieka atvira.
Širdy nešioju aš kasdieną
tavąjį vardą, LIETUVA.
Pakilkit iš gelmių galingi,
manieji dvasių milžinai,
ir būkite jūs gailestingi
savajai meilei amžinai.*

*Nors ji yra karšta be galo,
tartum žėruojančiam žaizdre,
aš ją matau pro langą savo
pranykstančių vilties rūke...*

*Kas įvyko Lurde? Ką iš tikrųjų
regėjo Bernadeta? Koks buvo jos
tolesnis gyvenimas? Ką jai teko
iškęsti? Atsakymus į šiuos ir ki-
tus klausimus rasite garsiausio
Lurdo istorijos tyrėjo Renė Lau-
rentino knygoje „Bernadetos gy-
venimas“, kurią 2000 m. lietuvių
kalba išleido leidykla „Aidai“.*

*Lietuvos kariuomenės delegacija prie Marijos Rožinio Karalienės bazilikos, Rožinio aikštė (Lurdo centras)
Kpt. Ričardo Uzelkos nuotrauka*

XVII absolventų laida

Karių žygis Liuksemburge

Krn. Dalius DULKĖ, krn. Tomas MOGODIA, krn. Valius URBONAS

Gegužės 29–30 dienomis Dykircho (Diekirch) mieste Liuksemburge vyko kasmetis, jau 43-iasis, kariuomenės žygis „Marche de l’armee“. Dviejų dienų renginyje dalyvavo daugiau kaip 8600 žygeivių, atvykusių iš 23 valstybių. Savo šalims atstovavo Vokietijos, Belgijos, Prancūzijos, JAV ir kitų kariuomenių daliniai. Šiais metais žygyje dalyvavo 90 Lietuvos kariuomenės įvairių dalinių, Policijos mokyklos, Šaulių sąjungos, Karo akademijos pasiuntinių. Kartu su ats. vyr. psk. Vidmanto Genio suburtais entuziastais į kelionę vyko ir 4 kariūnai.

„Marche de l’armee“, arba „Armijos žygis“, – tai tarptautinis karių ir civilių renginys, kurį kasmet organizuoja visuomeninė organizacija „Amicale des Anciens Artilleurs Luxembourgeois“ (AAAL, liet. Senųjų Liuksemburgo artileristų draugija) ir Liuksemburgo kariuomenė. Pirmasis žygis įvyko 1968 m., o šiais metais žygeiviai čia susirinko jau 43-ąją kartą. Jiems buvo pasiūlyti 3 maršrutai – vienos dienos 12 km, 2 dienų po 20 km ir 2 dienų po 40 km žygiai kalnuota Dykircho miesto vietoje, kuri garsėja nepaprastai gražia gamta ir senomis pilimis. Šis žygis yra pripažintas tarptautinės žygeivių asociacijos „IML Walking Association“ ir atitinka aukščiausius jos standartus. „IML Walking Association“ kalendoriuje – visame pasaulyje, pradedant Europa ir baigiant Australija bei JAV, rengiami žygiai. Kiekvienas jų dalyvis apdovanojamas specialiu medaliu. Medalių juostelės skiriasi priklausomai nuo nuėjo atstumo. Kariai ir policijos pareigūnai turi teisę segėti praėjusio žygio medalį, kad ir kur tarnautų.

Pėsčiųjų žygiai rengiami visame pasaulyje, taip pat ir Lietuvoje (pvz., „Kęstutėnų“ ir „Ra-

Liuksemburgas

1944 metų birželio 6 d. „Overlord“ karinė operacija (D-Day)

Šiose kapinėse ilsisi 5076 Pirmajame ir Antrajame pasauliniuose karuose dalyvavę JAV kariai. Pats žymiausias čia palaidotas karys – keturių žvaigždžių JAV generolas G. S. Pattonas

dvilų keliais“). Bet renginys, apie kurį papasakosime, vyko Liuksemburge.

29 d. 7 val. prasidėjo pėsčiųjų žygis Liuksemburgo apylinkėmis. Trasa nelengva – 13 laipsnių statumo įkalnės, ilgos nuokalnės, kuriomis leisdamasis pavargsti neką mažiau nei kopdamas į kalną. Bet kraštovaizdis nuostabus, kas kelios dešimtys kilometrų stūkso kokia nors viduramžių pilis. Trasa nusidriekusi per senovinius, lyg iš paveikslėlių, kaimelius. Stiprybės teikė Lietuvos Respublikos ir Lietuvos istorinės vėliavos, kurias žygiuodami visą laiką nešėme. Keliavome per kalnus ir tarp uolų vingiuojančiais keliais – kartais atrodydavo, jog einame tuneliu. Žygiuodami Liuksemburgo apylinkėmis galėjome grožėtis gamta – upėmis, kalnais ir laukais, – kuri mus žavėjo ir stulbino.

Žygis truko dvi dienas. Per jas nuėjome 80 km (kasdien po 40). Mes, kariūnai, įveikėme ilgiausią pagal tarptautinius standartus atstumą – 80 km. Kelionė iki Liuksemburgo buvo varginanti, tačiau čia atvykti tikrai vertėjo. Įspūdžių neįmanoma aprašyti trumpame straipsnyje, tik galima keletu žodžių pasakyti – išvyka buvo nuostabi. Žavėjomės kraštovaizdžiu, matytu tik paveikslėliuose ir nuotraukose. Akis į akį susidūrėme su viduramžių pilių didybe – tiesiog jutome senovės dvelksmą. Antrą dieną Liuksemburgo žygio diena prasidėjo panašiai kaip ir pirmoji – kėlėmės 6 val. ryto, o 7 val. jau turėjome išvykti. Tačiau buvo aišku, kad ji bus tokia pat turininga. Matysime įspūdingų peizažų, kalnų, pajusime žygio asfaltuotais keliais ir stačiomis nuokalnėmis nuovargį – kas blogiausia, nes kojos buvo atmuštos jau pirmąją dieną. Tačiau ir tai ne bėda. Kai nuvažiuota 1800 km,

Iš kairės: j. psk. Gintaras Kažėla, krn. Aleksandr Urniaž, krn. Tomas Magodia ir krn. Valius Urbonas

tikrai niekas net negalvojo pasiduoti. Keista, bet žygyje sutikome Lietuvos policijos mokyklos atstovus, tarp kurių buvo ir krn. D. Dulkės mokyklos draugas. Vis dėlto koks mažas pasaulis!

Viso žygio metu kariūnai T. Mogodia ir A. Urniaž nešė Lietuvos tautinę ir valstybės vėliavas. Iš pradžių dėl to net buvo kilęs ginčas, nes ši misija – didelė garbė. Kiti žygio dalyviai ir sutikti žmonės klausinėjo, iš kur mes ir kam atstovaujame. Ir kaskart nuskambėdavo aiškus atsakymas: „We are from Lithuania!“ Kai kuriems teko paminėti ir Baltijos regioną, tačiau dauguma buvo girdėję apie mūsų mažą krepšinio šalį. Žygio pabaigoje kartu su kitais delegacijos nariais uždainavę rikiuotėje „Oi neverk, motušėle“ ir „Vai ko nusižvengei“ sulaukėme trumpesniais nuotoliais žygiavusių lietuvių aplodismentų. Visi keturi sėkmingai ir gana greitai įveikėme trasą. Pasiekę finišą buvome apdovanoti žygio medaliais ir diplomais. Gavome du medalius: tarptautinio žygeivio ir oficialaus Liuksemburgo žygio dalyvio.

Išvažiavę iš Dykircho, nuvykome į Hamo (*Hamm*) miestelio 20,4 h plote įrengtas įspūdingas kapines, kur ilsisi 5076 I ir II pa-

sauliniuose karuose dalyvavę JAV kariai. Pats žymiausias čia palaidotas karys – keturių žvaigždžių JAV generolas G. S. Pattonas, žuvęs automobilio avarijoje 1945 m. gruodžio 21 d.

Žygis baigėsi. Lietuvos buvome be galo pasiilgę – nors Liuksemburge gražu, namie vis dėlto geriau. Visų kelionės išpūdžių neįmanoma aprašyti, bet trumpai galima pasakyti – išvyka buvo nuostabi! Nuoširdžiai norime padėkoti atsargos vyr. psk. Vidmantui Geniui už puikią organizaciją, o j. psk. Gintarui Kažėlai už turiningai praleistą laiką.

Nuotraukos autorių

Frydrichas II ir Napoleonas per Klauzevico prizmę

Dr. Algirdas V. KANAUKA

Malonu, kad atsivertėte KARIŪNO „Karybos klasikos“ skiltį ir ketinate toliau gilintis į Karlo fon Klauzevico (*von Clausewitz Philipp Gottlieb*) išmintį, samprotavimus apie karą, kurie dažnai vadinami „principais“. Linkiu rasti bent keletą gabaliukų, kuriuos perpratę galėtumėte papildyti savo teorijos bagažą, o kartu ir „įrankių portfelį“, kuris ateityje padės jums susidaryti savo požiūrį į karą, karvedybą ir kario profesiją.

Pagrindinis šio straipsnio tikslas – atskleisti principus, kurie karybos vadovėliuose priskiriami Klauzeviciui, ir kartu jus įspėti, kad tai nėra neginčijami dėsniai, kuriuos pritaikius karo lauke visada pasiekama pageidaujama rezultatų, žadančių greitą sėkmę ar pergalę. Tai greičiau yra tik sveiku protu vadovaujantis parinkti aforizmai, t. y. priemonės, grįstos istoriniais įvykiais, kuriais verta pasinaudoti tinkamu metu ir palankiomis aplinkybėmis. Klauzevicus nurodo, kad, norint pasinaudoti šiais principais, reikia ne tik intelekto, valios bei drąsos, bet ir intuicijos, meniškumo, patirties ir gebėjimo siekti politinių tikslų vadovaujantis karinėmis strategijomis, kuriose derinamos mūšių raidos ir bendro karo vedimo žinios. Šių savybių visumą Klauzevicus vadina „karo genijumi“, arba *coup*

d'oeil, t. y. spontaniška, bet darnia intelekto, valios energijos ir dvasinių inspiracijų, kurių karys (lyderis) turi atrasti savyje, sąveika. Amerikiečiai gal tai vadintų „*courageous and swift common sense judgment*“.

Klauzevicus knygoje „Apie karą“ (*„Vom Kriege“*) savaip interpretuoja operacijas, kurias pats stebėjo per karą su Napoleonu Prūsijoje, Rusijoje ir pačiame Vaterlo (*Waterloo*) mūšyje. Jis buvo labai gerai susipažinęs su vadinamųjų „didžiųjų kapitonų“ – Gustavo Adolfo, A. fon Valenšteino (*Wallenstein*), Cezario, Scipiono Afrikiečio (*Scipio Africanus*), Hanibalo, Aleksandro Didžiojo ir kt. – biografijomis ir žygių istorijomis. Todėl itin pabrėždavo, kad profesionalai kariai turėtų gerai išstudijuoti šių karvedžių patirtį. Tačiau jo paties pagrin-

diniai šaltiniai vis dėlto buvo Prūsijos karaliaus Frydricho II, vadinamo Didžiuoju (*Friedrich II der Grosse*), ir Napoleono veikla. Klauzevicus juos pasirinko dėl to, jog jie gyveno ir veikė tuo metu, kai pasaulis buvo ant didžiulių karo meno ir mokslo pokyčių slenksčio. Šie garsūs istorijos veikėjai dažnai laikomi modernaus karo pradininkais dėl savo naujoviškos didelio masto operatyvinės taktikos (doktrinos) ir strategijos, aiškiai siejamos su politika. Reikėtų bent dėl „konteksto“ paminėti keletą biografinių duomenų...

Frydrichas II (1712–1786), Frydricho Vilhelmo (*Friedrich Wilhelm*), tuomečio Prūsijos karaliaus, sūnus, kartu ir numatytas Prūsijos sosto įpėdinis – kronprincas. Vilhelmas buvo labai griežtas savo jaunam sūnui, dažnai jį bausdavo, nes Frydrichas, švelnus vaikas, mėgo muziką, antikos mitologiją ir prancūzų kultūrą, visus dalykus, kurių baisia nekentė jo tėvas. Vilhelmas nebuvo blogas žmogus, tik norėjo, kad Prūsijos ekonomika klestėtų, o kariuomenė būtų stipri: jam labai nepatiko Rusijos, Švedijos, Austrijos ir Prancūzijos prieš Prūsiją rezgamos intrigos ir norėjosi jas koku nors būdu baigti. Jo sūnų Frydrichą gyvenimo stilius, interesai ir išsilavinimo kryptis

(humanistiniai, liberalūs asmeniniai mokytojai ir gubernantės) atitolino nuo valstybės valdymo ir karybos, t. y. tų dalykų, kuriuos būsimasis karalius turėjo puikiai išmanyti.

Frydrichas nebuvo suinteresuotas tapti karaliumi, nes nenorėjo nuobodaus, „nekultūringo“ gyvenimo, ir svajojo, kaip iš to išsivaduoti. Jis draugavo su dviem Frydricho Vilhelmo gvardijos leitenantais – Hermanu fon Katė (*Hermann von Katte*) ir Peteriu Keithu. Visi trys nutarė dezertyuoti iš Prūsijos į Paryžių ir ten gyventi laisvą bohemišką gyvenimą. Deja, nepavyko, Frydrichas ir Katė buvo pagauti (Keithas paspruko) ir perduoti karo teismui, kuris nuteisė juos mirti. Bet Vilhelmo patarėjai įtikino, kad kronprincai Frydrichui mirties nuosprendis negali būti įvykdytas. Tada Vilhelmas įsakė Katė nukirsti galvą Frydrichui matant. Įsakymą pavaldiniai įvykdė, po to Frydrichas buvo priverstas mokytis karo ir valstybės valdymo meno, ir tam jis pagaliau visiškai atsida-
vė. 1740 m., mirus karaliui Frydrichui Vilhelmui, Frydrichas II tapo Prūsijos karaliumi.

Tai buvo sudėtinga asmenybė – kultūringas, išlavinto intelekto, garbingas, bet griežtas ir itin reiklus žmogus. Klatingas, gudrus ir drąsus kovoje su priešais, jis matė tų laikų kariuomenių silpnybes: lėtumą, nerangumą, sumanumo stoką, nedidelę šaudymo spartą. Frydrichas II labai pakėlė savo kariuomenės pratybų ir taktinės rikiuotės lygį. Dėl jo įdiegtų naujovių padidėjo kariuomenės judrumas, greitis, greitašauda, patobulėjo haubicų

Frydricho II Didžiojo portretas

trajektorijos. Jis pradėjo naudoti raitąją artileriją. Visada mūšyje Frydricho kariuomenė būdavo mažesnė, bet jis gebėdavo pirmasis pereiti į taktinį puolimą kirsdamas į labiausiai pažeidžiamą priešų vietą, išnaudodamas jo mobilumo stoką ir taip sutrum-pindamas savo „kilpą“ – stebėjimui, analizei, sprendimui priimti ir veikti reikalingą laiką.

Jis toliau plėtojo Prūsijos teisinę, ekonominę ir valstybinę administraciją, bendravo su kultūros veikėjais Volteru, Bachu, pats daug rašė, kūrė muziką, bet daugiausiai dėmesio skyrė kariuomenei. Ir ji tapo geriausia

Europoje. Netrukus Frydrichas turėjo kovoti su daugybe priešų: Austrija, Rusija, Prancūzija – ir nuo visų apsigynė. Laimėtų mūšių buvo daugybė, bet už pergales prie Rosbacho (*Rosbach*) ir Loiteno (*Leuthen*) jis užsitarnavo istorinę šlovę ir Didžiojo Kapitono vardą. Profesionalams verta juos išsamiai išstudijuoti, ypač Loiteno mūšį. Galų gale daugybė Frydricho priešų 1762 m. beveik atvedė jį į aklavietę. Tačiau likimas lėmė, kad Rusijos imperatorė Jelizaveta II staiga mirė, o jos įpėdinis Petras III buvo didelis Frydricho II gerbėjas ir kariauti su juo nenorėjo.

Rusijos kariuomenė išstojo iš karo ir netrukus buvo sudaryta St. Peterburgo taika.

1786 m., mirus Frydrichui Didžiajam, Prūsijos kariuomenę apėmė stagnacija. Joje nebuvo naujų idėjų, nesimatė pažangos, didelių pokyčių, kaip kad Europoje. 1806 m. Napoleono pajėgos nugalėjo Prūsijos kariuomenę prie Jėnos (*Jena*). Mūšyje dalyvavo ir Klauzevicus. Jis pateko į prancūzų nelaisvę ir ėmė nekęsti Napoleono, nors vėliau daug ko iš jo pasimokė. Po Jėnos pergalės, užėmęs Berlyną, Napoleonas su savo štabo palyda apsilankė Potsdamo Įgulos bažnyčioje ir prie Frydricho Didžiojo karsto tarė: „Ponai, nusiimkite kepures. Jeigu Jis būtų gyvas, mūsų čia nebūtų.“

Napoleonas Bonapartas pagarsėjo Pirmosios Prancūzijos Respublikos metais kaip sėkmingas vadas kare su Prancū-

zijos priešais, o priešų ji turėjo daug. Pagarsėjo vadovaudamas artilerijai kovoje su anglais Tulo (*Toulon*) uosto apgulos metu. Artileriją jis išdėstė ant kalvos, nuo kurios galima buvo kontroliuoti visą uostą, po kovos anglai kapituliavo. Jis tapo brigados generolu būdamas tik 24-erių!!! Vėliau per rojalistų sukilimą taip pat sėkmingai panaudojo artileriją. 1799 m. dalyvavo sąmoksle, po kurio tapo pirmuoju konsulu. 1804 m. Prancūzijos Senatas skyrė jį imperijos, kuri kovojo su kiekviena didesne Europos valstybe, imperatoriumi. Napoleonas kariavo Italijoje, Austrijoje, Prūsijoje ir Rusijoje, nes jos stėjo prieš Napoleoną kaip prieš nepageidaujamą revoliucinių idėjų nešėją. 1812 m. jo žygis į Rusiją nepavyko, 1813 m. prie Leipzigo (*Leipzig*) Napoleonas pralaimėjo 6-ajai Europos valstybių koalicijai. Po to jis

turėjo atsisakyti imperatoriaus sosto ir buvo ištremtas į Elbos salą. Tačiau iš tremties greitai grįžo į Prancūziją ir padedant ištikimai kariuomenei vėl tapo valstybės galva. Deja, pralaimėjo mūšį prie Vaterlo ir buvo ištremtas į Šv. Elenos salą, kurioje po šešerių metų mirė.

Napoleonas dėl sumaniai taikomos įprastinės kariavimo taktikos, ypač dėl genialiai naudojamos mobiliosios artilerijos pėstininkams remti, vieną po kitos laimėjo daugybę pergalių. Jis gebėjo puikiai naudoti žvalgybą ir maskuotis, slėpdamas savo pajėgų išdėstymą taip, kad galėtų sutelkti jas smūgiui į priešų pajėgų silpną ar keletą kariuomenių susijungimo vietą. Napoleonas mėgo kirsti į priešų sparnus, o jeigu tai buvo nepa- ranku – užimti centrinę poziciją ir iš ten pulti priešų sąveikaujančias pajėgas jų susitelkimo vietoje ir tada spausti vieną iš armijų tol, kol palauždavo ir priversdavo padrikai trauktis. Po to susidorodavo su kita. Napoleonas įgyvendino daug reformų: centralizavo valstybės administraciją, suskirstė ją į atskirus departamentus, sutvarkė švietimo, mokesčių, kelių ir kanalizacijos sistemas, valstybės centrinę banką ir Teisės kodeksą – *Napoleono kodeksą*. Napoleonas laikė Austerlico (*Austerlitz*) mūšį pačiu geriausiu savo mūšiu. 1807 m., po mūšio prie Frydlando (*Friedland*), Napoleonas ir Rusijos caras Aleksandras I pasirašė Tilžės sutartį, kuria pasidalijo įtakos Europoje sritis. Su Prūsija Napoleonas taip pat pasirašė sutartį, pagal kurią Prūsija prarado pusę savo

Frydricho II Didžiojo kariai

teritorijos. Lenkijoje jis sukūrė Varšuvos kunigaikštystę, o jos marionetiniu valdovu paskyrė Saksonijos Augustą I.

Deja, Napoleonas su 300 000 karių Ispanijoje įsivėlė į karą. Savo memuaruose jis rašo, kad šis karas jį sunaikino. Visos bėdos susipynė į vieną nelaimingą mazgą. Rusijoje keletą mažesnių mūšių prie Smolensko Napoleonas laimėjo, bet jie nebuvo lemiami. Napoleono kariuomenei labai stigo maisto ir pašarų, nes traukdami rusai viską sudegindavo. Pagaliau prie Borodino įvyko iki tol pats kruviniausias istorijoje mūšis. Rusija prarado 44 000, o prancūzai 35 000 karių. Napoleonas „laimėjo“, rusams pasitraukus už Maskvos, tačiau šiame kare tai nebuvo lemiamą pergalė, nors Napoleonas to tikėjosi. Jis užėmė Maskvą vildamasis, kad rusai pradės taikos derybas. Bet to neįvyko. Rusai padegė Maskvą, todėl Napoleonas artėjant žiemai nutarė ją apleisti ir grįžti atgal. Persikėlus per Berezinos upę jam liko tik 40 000 karių. Vadovauti kariuomenei Napoleonas paliko maršalą J. Miuratą (*Murat*), o pats nuskubėjo atgal į Paryžių, kur imta veikti prieš jį, todėl jam reikėjo ten būti. Rusų kariuomenė irgi buvo labai nualinta ir nebegalėjo ilgai tęsti persekiojimo operacijų. Rusija mūšiuose prarado 150 000 karių ir šimtus tūkstančių civilių.

Grįžęs į Prancūziją Napoleonas sugebėjo dar surinkti 350 000 karių, su kuriais patraukė į Vokietiją ir 1813 m. laimėjo Dresdeno mūšį. Tačiau prie Leipcigo susitiko su dvigubai didesnėmis beveik visų Euro-

Napoleonas Bonapartas ant žirgo

pos šalių pajėgomis ir skaudžiai pralaimėjo. Napoleonui pavyko pabėgti tik todėl, kad turėjo eiklų žirgą. Tačiau jis buvo priverstas pranešti apie savo abdikaciją, t. y. atsistatydinti. Napoleonas buvo išstremtas į Elbos salą. Tačiau ten ilgai neišbuvo, grįžo į Prancūziją, kur jį sutiko suimti turėjęs kariuomenės pulkas. Garsusis karvedys jį pasitiko raitas, nušoko nuo žirgo ir dramatiškai pareiškė, kad jei kartu su juo kadaise kariavę kariai nori nušauti savo imperatorių, tai gali padaryti dabar. Nuskambėjo karių šūkių: „Tegyvuoją imperatorius!“ Pagaliau visi su Napoleonu priešakyje grįžo į Paryžių ir iš Liudviko

XVIII perėmė valdžią. Napoleonas per 100 dienų surinko apie 200 000 karių, su kuriais patraukė į žygį, kad įvartytų pleišną tarp anglų ir prūsų kariuomenių (to padaryti jam nepavyko), kurios žygiavo per Belgiją, kad šį kartą galutinai pribaigtų Napoleoną. Napoleono pajėgos prie Vaterlo 1815 m. birželio 18 d. susikovė su sąjungininkais anglais, kuriems vadovavo A. Vellingtonas (*Wellington*), ir G. L. Bliucherio (*Blücher*) vadovaujama prūsais.

Iliustracijos iš Nancy Mittord knygos „Frederich the Great“, 1970 m.

Straipsnio tęsinį skaitykite kitame numeryje

Visi buvome kupini pasitikėjimo savo jėgomis

Krn. Eglė STANKEVIČIŪTĖ

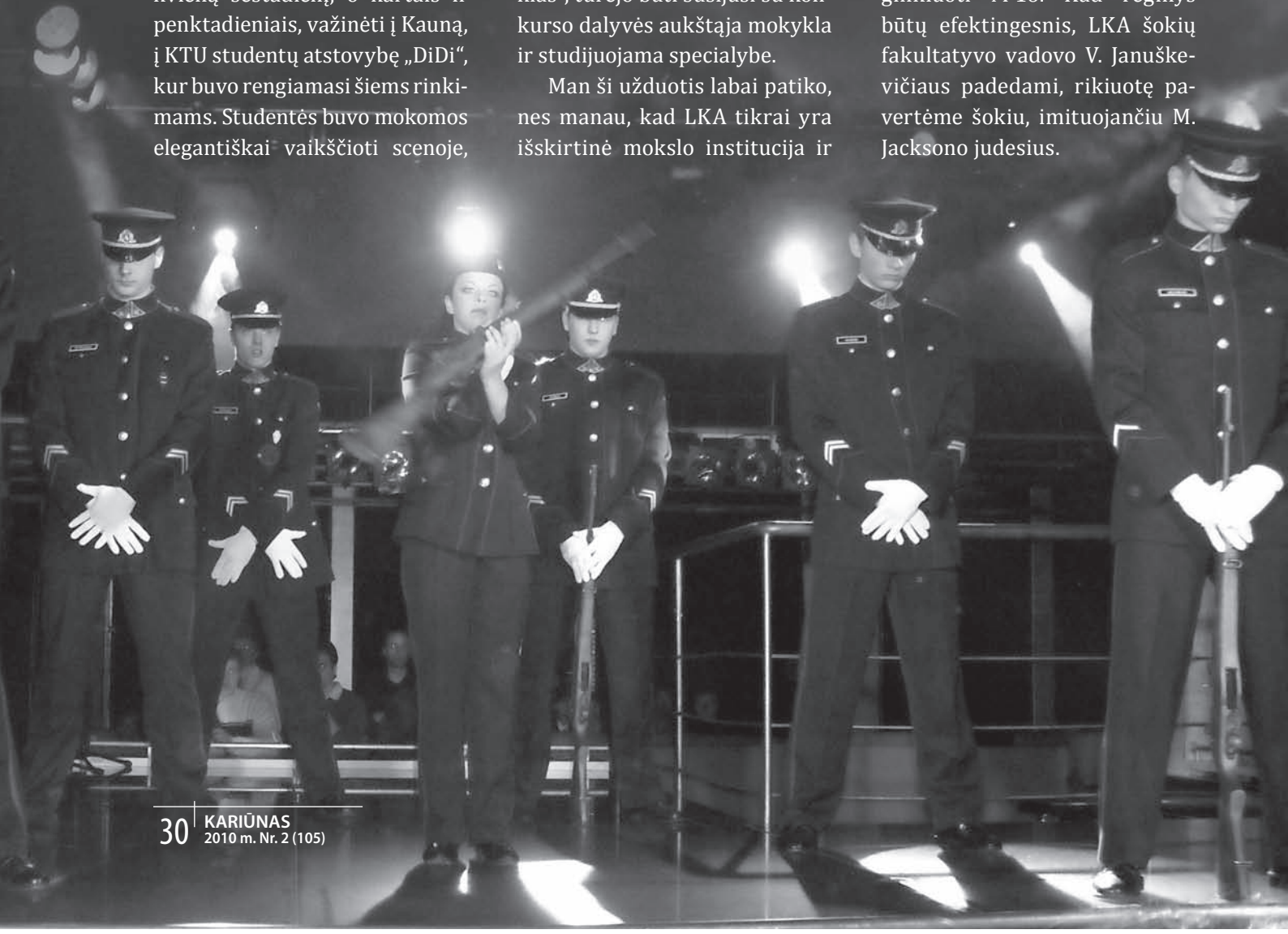
Jau septynerius metus Lietuvoje rengiamas šauniausios studentės konkursas „Ledi“. Visi Lietuvos universitetai ir keletas kolegijų į jį deleguoja savo geriausias atstoves. Karo akademija šiuose rinkimuose dalyvauja antrą kartą. Pirmoji 2000 m. LKA atstovavo krn. Greta Petronytė, o šiemet važiauvau aš, krn. Eglė Stankevičiūtė. Apie konkursą sužinojome sausį. Iki vasario 1 d. visos dalyvės turėjo užsiregistruoti, po to visą mėnesį kiekvieną šeštadienį, o kartais ir penktadieniais, važinėti į Kauną, į KTU studentų atstovybę „DiDi“, kur buvo rengiamasi šiems rinkimams. Studentės buvo mokomos elegantiškai vaikščioti scenoje,

bendravo su spauda, davė interviu. Choreografė parengė šokį, kurį kaip prisistatymą bendrai turėjo atlikti visos dalyvės renginio pradžioje. Vieną šeštadienį dalyvavome fotosesijoje. Internete buvo pateiktos jos nuotraukos ir vyko balsavimas.

Kasmet konkurso tema būna vis kita. Šiemet – „Garsiausi pasaulio miuziklai“, todėl atitinkamai buvo parinktos ir jo užduotys. Pirmoji, pavadinta „Mano studentiško gyvenimo miuziklas“, turėjo būti susijusi su konkurso dalyvės aukštąja mokykla ir studijuojama specialybe.

Man ši užduotis labai patiko, nes manau, kad LKA tikrai yra išskirtinė mokslo institucija ir

civiliams atskleisti jos ypatumus galima labai originaliai. Kiekviena dalyvė galėjo turėti dešimt asistentų ir su jais pasirodyti scenoje. Prisijungti prie mano programos mielai sutiko kurso draugai. Pirmajam numeriui, kurį atlikome septyniese, pasirinkome M. Jacksono dainą „They don't really care about us“. Pasirodymą, kurio metu vilkėjome paradinėmis uniformomis, pradėjome žygiuodami rikiuote, keturi kariūnai buvo ginkluoti M-16. Kad reginys būtų efektingesnis, LKA šokių fakultatyvo vadovo V. Januškevičiaus padedami, rikiuotę pavertėme šokiu, imituojančiu M. Jacksono judesius.

Iš kairės: kariūniai Maksimas Petravičius, Simona Jonušaitė, Eglė Stankevičiūtė, Donatas Milinskas, Marius Lasavičius

Po kiekvienos užduoties iškrisdavo trys dalyvės, o kitos pereidavo į kitą konkurso etapą. Mums pasisekė, kad galėjome parodyti ir antrąjį savo numerį.

Antroji užduotis – pavaizduoti pasirinktą miuziklo, kurio pavadinimą per pirmąjį dalyvių susitikimą išsitraukė kiekviena renginio dalyvė, epizodą. Man teko vienas garsiausių visų laikų šio žanro kūrinį – „Chicago“. Tai miuziklas apie septynias moteris, kurios žudo kabarete sutiktus vyrus. Laimė, LKA bendradarbiauja su Lietuvos kino studija, todėl iš ten galėjome pa-

siskolinti retro stiliaus drabužių ir pavaizduoti kabaretą. Aš tapau viena iš tų septynių žudikių, pasirinkusi tris „aukas“: su jomis pašokdavau, paskui jas atstumdavau ir bandydavau vėl ką nors išsirinkti. Šio šokio kompoziciją taip pat sukūrė V. Januškevičius. Prieš konkursą repetuodavome kasdien aukodami tiek saviruošos, tiek laisvą laiką. Pastangos nenuėjo veltui – išmokome daug triukų. Deja, nepatekome į trečiąjį etapą, bet gerai, kad konkurse dalyvavome.

Paskutiniame etape liko trys studentės, kurios turėjo origi-

naliai save pateikti atlikdamos užduotį „Nei nuoga, nei apsirengus“. Laimėjo KTU atstovė Ieva Petkevičiūtė, kuri scenoje pasirodė levos kostiumu, prisidengusi gėlių lapais. Iš konkurso komisijos vertinamųjų kalbų ir to, kad nė viena Vilniaus aukštosios mokyklos atstovė į finalą nepateko, buvo nesunku suprasti, kad Kaunas visuomet palaikys tik Kauną. Tačiau džiaugiuosi jame dalyvavusi: mėnuo, per kurį rengėmės, labai suartino ir konkurso grupės kariūnus, ir aukštųjų mokyklų atstoves. Su jomis ir dabar nuolat palaikome ryšius.

Renginio „Ledi-2010“ išpūdžiai

Krn. Marius LASAVIČIUS

Šie Lietuvos šauniausios studentės rinkimai man patiko. Nesvarbu, kad LKA atstovė nelaimėjo, – laiką praleidome tikrai linksmai. Na, aišku, viską šiek

tiek apkartino komisijos „ne“, juk ten važiavome, kad dalyvautume ir galbūt laimėtume. Labai patenkė, kad pasirodėme pirmieji, – salė vis dar šurmuliavo, ne visi

buvo pasirengę stebėti renginį, tad mums teko sunki dalis – išsiblaškusią auditoriją sudominti. Renginyje kaip vienas iš LKA atstovės asistentų dalyvavau ir

aš, todėl galėjau susidaryti savo nuomonę. Labiausiai nepatiko, kad visi komisijos nariai, kurių buvo tik keletas, balsavo pakeldami lenteles, pažymėtas atitinkamu skaičiumi, o pasakyti savo nuomonę, paaiškinti, kodėl būtent tokiais balais įvertino, išdriuso tik vienas. Visa kita buvo gana neblogai. Kiekviena rinkimų dalyvė „Embassy“ klube surengė kelias repeticijas. Kas norėjo, galėjo savarankiškai repetuoti, tą mes visą laiką ir darėme laukdami renginio pradžios. Dalyvauti jame, nors, tiesa, ne iki pabaigos, buvo įdomu.

Tai buvo puikus mūsų visų išbandymas

Krn. Simona JONUŠAITĖ

Gana neįprastas dalykas, kai mūsų kariūnės dalyvauja šauniausios Lietuvos studentės rinkimuose. Buvau jos komandos narė, tad teko nemažai paplušėti ir visą pasirengimą derinti tiek su dienvakarke, tiek su mokslais. Laiko iš tiesų trūko, tačiau labiausiai tai pasijuto paskutinį vakarą – su Egle ruošė-

mės iki pat nakties. Kalbant apie likusios komandos darbą, mane tikrai nustebino mūsų kariūnų pastangos parengti kuo įspūdingesnę pasirodymą. Vyrai noriai dirbo ir stengėsi nepraleisti nė vienos repeticijos.

Renginio dieną buvo daugiausia įtampos, nes beveik visą laiką Kaune repetavome. Kadan-

gi scenoje to daryti negalėjome, teko pasirinkti kitą vietą. Nieko tinkamesnio neradę, užėmėme rūkomąjį. Šios dienos darbas kompensavo dėl laiko trūkumo paprastomis dienomis paliktas spragas. Visi stebėjosi, kad mes visą laisvą laiką kartojame šokių judesius ir stengiamės nušlifuoti kiekvieną detalę.

Liūdna, kad nepatekome į finalą, tačiau tai buvo puikus mūsų visų išbandymas. Tikrai ne kiekvienas galėtų scenoje prieš didelę auditoriją taip šauniai pasirodyti, kaip pasirodė mūsų LKA komanda. Visi buvome kupini pasitikėjimo savo jėgomis ir dėjome visas įmanomas pastangas. Tikiuosi, kad ir kitais metais kariūnėms bus suteikta galimybė dalyvauti „Ledi“ rinkimuose. Daugiau vaizdo medžiagos internete:

<http://www.youtube.com/watch?v=CFDI-soTSrM>

<http://www.youtube.com/watch?v=1xBezsfG0o&feature=related>

<http://www.youtube.com/watch?v=jp2v9mdiTv4>

Konkurso laimėtoja KTU atstovė Ieva Petkevičiūtė (centre). Nuotraukos autorių

Kovinė savigyna – ne tik vaikinams

Skaidrilė GRIGAITĖ

Vilniaus studentai šauliai, įsitikinę kovos meno nauda ir smagumu, kviečia Lietuvos karo akademijoje studijuojančius kariūnus dalytis ir kitais savo talentais ar pomėgiais. Sėkmingai prasidėjusi programa „Studentas studentui“ buria įvairių sričių bendraminčius.

Idėja iš tarpukario: tobulėti mokant kitus

Lietuvos šaulių studentų klubo (LŠSK) pirmininkė Aneta Šerelytė pasakoja, kad dar tarpukariu studentijos šauliai būrėsi į įvairius būrelius ir grupes, kur, be karinio rengimo, vyko sportinė ir kultūrinė veikla. Siekiant atkurti šias tra-

dicijas Vilniuje paskelbta iniciatyva „Studentas studentui“. Kiekvienas ypatingą talentą ar pomėgį turintis studentas kviečiamas juo pasidalyti su savo bendraamžiais.

Pirmoji įgyvendinta iniciatyva – kiekvieną savaitę Karo akademijoje vykstančios savigynos treniruotės merginoms. Jas pasikeisdami veda čia stu-

dijuojantys kariūnai – karatė, bokso, kovinės savigynos ir kitų dvikovų mėgėjai. Kad kursas lanko vien merginos – visiškas atsitiktinumas. Pasak Anetos, paskelbus registraciją tiesiog neatsirado nė vieno norinčio vaikino, tačiau pirmininkė tikisi, kad jie drąsiau atsilies į kitas „Studentas studentui“ iniciatyvas.

LŠSK pirmininkė Aneta (kairėje) ir straipsnio autorė taip pat lanko treniruotes

Eglės Baranauskaitės nuotrauka

Treneris Gediminas (kairėje) 2009 m. kariuomenės kovinės savigynos čempionate

Iš asmeninio Gedimino Radiko albumo

Treneriai dirba atsakingai

Vienas iš merginas apsiginti mokačių trenerių – šaulys, trečiakursis kariūnas Gediminas Radikas. Jis gimtuosiuose Kėdaičiuose dešimt metų mokėsi kiokušin (*kyokushin*) kovos meno, yra buvęs Lietuvos ir Europos karatė kiokušin jaunių čempionu. Dabar Gediminas lanko kovinės savignyos treniruotes Karo akademijoje. Dar būdamas moksleivis jis asistavo savo treneriui G. Tankevičiui, o šiemet pasitaikė proga šią patirtį prisiminti – po sporto salę „pavaikyti“ į treniruotes susirinkusias studentes.

Gediminas džiaugiasi savo motyvuotomis, visada gerai nusiteikusiomis ir smagiai bendraujančiomis mokinėmis: „*Siekiant sporto aukštumų reikia paaukoti daug laiko ir išlieti kibirius prakaito, tačiau gerai tai, kad šaulės ateina fiziškai sutvirtėti, susipažinti su kovos menu, išmokti apsiginti. Sportas reikalingas kiekvienam, be to, kovinė savigny-*

na lavina koordinaciją, greitį, ištvėrmę. O dėl pergalių – niekada nesakyk niekada.“

Šaulėms treniruotės – ir sportas, ir pramoga

Po politikos mokslų studijų Vilniaus universitete į savignyos treniruotes ateinanti Eglė Baranauskaitė giria ją treniruojančius kariūnus. „*Treneriai – tikri šaunuoliai, padeda, pataria kiekvienai merginai. Jie profesionalūs ir atsakingi, nors yra tokio paties amžiaus kaip mes, – pasakoja Eglė. – Be to, treniruotės labai smagios: ne tik treniruojam raumenis, bet ir daug juokiamės.*“ Į Šaulių studentų klubą Eglę pasikvietė bendrakursės šaulės, Kovo 11-ąją ji davė šaulio prieisaiką.

Doktorantė Ieva Petronytė štai kaip prisimena treniruočių pradžia: „*Įspūdziai? Puikūs! Nors po pirmojo apšilimo galvojau – gyva neliksiu: pusę savaitės iš lovų koją iškelti sunku buvo, bet po truputį, rodos, išsijudinu.*“ Ieva sako, kad užpulata gatvėje

verčiau bėgtų ir garsiai šauktų, užuot sudavusi užpuolikui, tačiau treniruotės padeda jaustis drąsesnei ir tvirtesnei. Ji džiaugiasi ir treniruotėse sutiktais bendraminčiais: „*Šauliai draugiški, kūrybingi, kupini entuziazmo, jų užsidegimas įgyvendinti idėjas negali nežavėti.*“

Tai – tik pradžia

Dėkojame Lietuvos karo akademijos viršininkui už bendradarbiavimą organizuojant savignyos treniruotes ir jas vedantiems kariūnams – Tadiui Mameniškiui, Gediminui Radikui, Vidmantui Šaučiūnui ir Juliuui Svirušiui. Džiaugtumės, jei prie mūsų prisijungtų ir kiti kariūnai.

Be to, greitai studentai šauliai ketina burti ir lietuvių liaudies šokių mėgėjus, kviesti Vilniaus studentus mokyti teikti pirmąją medicinos pagalbą. Iš kariūnų laukiame ir kitų „Studentas studentui“ idėjų. Išsamesnė informacija adresu sauliuklubas@gmail.com

MŪSŲ GYVENIMAS

Išrinktas naujas Kariūnų tarybos pirmininkas

Šį pavasarį Kariūnų tarybos pirmininku buvo išrinktas III kurso kariūnas **Paulius KANČYS**. Norėdami pristatyti žurnalo skaitytojams, jį pakalbinome.

Papasakok apie save ir gyvenimo laikotarpį, kai dar nestudijavai Karo akademijoje?

Iki tol gyvenau Dzūkijos sostinėje ir nekantraudamas laukiau, kada pagaliau mokyklą iškeisčiau į universitetą. Mokykla man daug

džiaugsmo neteikė, todėl devintoje klasėje pradėjau sportuoti, susidomėjau lengvąja atletika. Iš pradžių bėgiojau ilgus nuotolius, tačiau po metų perėjau į sprintą. Du kartus buvau savo miesto 400 m bėgimo rungties nugalėtojas.

Kas paskatino pasirinkti karininko kelią? Kokia buvo tarnybos ir studijų Akademijoje pradžia?

Neturiu artimų giminaičių karių, todėl apie Lietuvos kariuomenę, juo labiau apie Ge-

nerolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademiją, nelabai ką ir žinojau. Buvau nusprendęs stoti į Lietuvos kūno kultūros akademiją (LKKA) ir ten studijuodamas įgyvendinti savo svajonę – bandyti patekti į Lietuvos lenkų atletikos rinktinę ir su ja atstovauti savo šaliai. Tačiau likus vos metams iki mokslų pabaigos mokykloje apsilankė tuometis Kariūnų tarybos pirmininkas, dabar jau leitenantas, Paulius Venclovas ir pristatė LKA. Tada supratau, kad yra ir kitas būdas pasitarnauti Tėvynei. Pradėjau domėtis LKA, tačiau visi, ko tik paklausdavau, kaip vienas tvirtino, jog į ją beveik neįmanoma įstoti (kasmet priimama tik 50 geriausių kandidatų) ir labai sunku mokytis. Bet šios kalbos sužadino dar didesnę susidomėjimą. Todėl nedvejodamas nuvažiavau į atranką. Grįžęs iš jos priėmiau turbūt iki šiol vieną reikšmingiausių savo gyvenime sprendimų – nutariau nestudijuoti LKKA ir stoti į LKA. Žinoma, labai krintausi, kad nuvyčiau savo trenerį. Kartu supratau, kad gyvenimas – ne Brolių Grimų pasaka: visada reikia kažką paaukoti, norint pasiekti užsibrėžtus tikslus.

Studijų pradžia man buvo tarsi šokas. Kai kurios taisyklės, pavyzdžiui, griežtas draudimas dieną gulėti lovoje ar raportai prieš ištariant kiekvieną žodį, atrodė visiškai nesuvokiamos, tačiau po daugelio pasiaiškinių ir begalės darbo prausykloje valandų pavyko persilaužti ir perprasti sistemą.

Trumpai papasakok, kaip vyksta Kariūnų tarybos pirmininko rinkimai, kokia procedū-

Krn. Paulius Kančys

ra, tradicijos, ar turėjai rimtų konkurentų?

Yra tokia nerašyta taisyklė – Kariūnų tarybos (KT) pirmininku dažniausiai tampa jo pavaduotojas. Tačiau, žinoma, pagrindinė jėga, kuri patvirtina arba paneigia šią taisyklę yra kariūnų bendruomenė. Būtent kariūnai išsirenka savo KT pirmininką balsuodami už kurį nors III kurso kariūną. Jeigu kandidatas būna vienas, kariūnai balsuoja „už“ arba „prieš“. Kariūnų bendruomenės balsavimas suteikia KT pirmininkui teisę kalbėti ir spręsti iškilusius klausimus visų kariūnų vardu.

Su kokiais sunkumais ir problemomis tau teko susidurti dirbant Kariūnų taryboje ir ką norėtumei keisti ar tobulinti?

Pagrindinė problema, kuri turbūt yra didžiausias KT „stabdys“, yra biurokratija. Mes savo posėdžiuose iškeliame ir svarstome daug įvairių idėjų, tačiau jas įgyvendinti labai ilgai užtrunka, nes turime padaryti daug formalių dalykų. O dar tas „popierizmas“, kurio, mano nuomone, visoje Lietuvos kariuomenėje yra per daug, „suėda“ daugybę mūsų brangaus laiko. Todėl nemažai idėjų lieka neįgyvendintos. Aš KT įsivaizduoju kaip minčių genera-

torių, o ne kaip sekretorių klubą, todėl visomis išgalėmis sieksiu, kad kuo daugiau biurokratiškos funkcijų būtų perduota kariūnų štabui. Taip pat bandysiu kurti vieningą kariūnų bendriją: tuo tikslu skatinsiu nuo kitų mokslo metų pertvarkyti kariūnų svetainę, kurioje dabar turbūt vyksta tik choro repeticijos. Noriu, kad tai būtų vieta, kur kariūnai laisvu laiku galėtų pabūti kartu, pasidalyti išpūdžiais, pažaisti biliardą ar stalo futbolą, pažiūrėti filmų. Neslėpsiu, seksiu estų kariūnų pėdomis (jų veikla padarė man išpūdį lankantis Estijos karo akademijoje). Kas žino, gal ir mūsų kariūnai po kelerių metų galės po sunkių egzaminų pasimėgauti bokalu alaus, kaip tai daro mūsų kolegos, užsienio karo akademijų kadetai, todėl noriu suteikti impulsą, kurį išplėtotų kitos kartos.

Kariūnai karštai komentuoja neseniai patvirtintas kariūnų vadų poveikio priemones pavaldiniams drausmės ugdymo klausimais. Kaip pats tai vertinti ir kodėl prireikė šių priemonių – ar neužtenka VTT ir Drausmės statuto?

Na, mano manymu, Statutas daugiau skirtas tvarkai daliniuose palaikyti, tačiau LKA jis kartais neveiksmingas. O šios priemonės yra didelė pagalba kariūnams vadams. Tai puikus būdas tvarkai savo būryje užtikrinti, tačiau gali būti, jog ne visi kariūnai vadai bus kompetentingi ir saikingai šias priemones taikys. Tačiau reikia laiko, kad galėtume visapusiškai įvertinti jų poveikį. Kad ir kaip būtų, manau, jog tai – sveikintinas dalykas. Šis projektas rodo, kad LKA nestovi vietoje, o nuolat tobulėja.

TAR-21

Psk. Sergejus KORKINAS

Sveiki, KARIŪNO skaitytojai! Toliau tęsiame pažintį su užsienio šalių kariuomenių ginkluote.

Šį kartą panagrinėsime Izraelio kariuomenės etatinę ginklų sistemą „Tavor-21“, kurią 1991 metais pradėjo kurti valstybinė įmonė *Israel Military Industries* (IMI; šiuo metu – *Israeli Weapons Industries Ltd IWI*). Šį projektą inicijavo Izraelio gynybos ministerija, siekdama pakeisti technologiškai pasenusius M16, Car15 ir „Galil“ automatinius šautuvus.

Nauja ginklų sistema viešai buvo pristatyta 1998 metais pavadinimu TAR-21 (*Tavor Assault Rifle, 21*). Pavadinimą sudaro Tavoro kalno Galilėje pavadinimas ir indeksas 21, reiškiantis XXI amžių. „Tavor“ ginklų sistema buvo išbandyta įvairiuose Izraelio kariuomenės padaliniuose, šiuo metu tai etatinė „Cachal“ ginkluotė. Taip pat šią ginklų sistemą naudoja Azerbaidžano, Indijos ir Gruzijos

jos specialiosios paskirties kariuomenės daliniai.

„Tavor“ (TAR) sistemą sudaro keletas ginklų, sukurtų pagal vieną pagrindinę konstrukciją: standartinis automatinis šautuvas TAR-21 (vamzdžio ilgis 460 mm), trumpesnis variantas – TAR-C21 („Tavor Commando“), kurio vamzdžio ilgis 360 mm, nedidelis automatinis šautuvas, faktiškai pistoletas kulkosvaidis, TAR-M21 („Mini Tavor“), kurio vamzdžio ilgis vos 330 mm, ir snaiperinis automatinis šautuvas su optiniu taikikliu ir kojėlėmis STAR-21 („Sniper Tavor“). Sistema 5,56 mm kalibro, tačiau „Mini Tavor“ gali būti pritaikytas šaudyti 9x19 mm kalibro šoviniais, tik reikia pakeisti vamzdį, spyną ir įstatyti adapterį į dėtuvės lizdą. Specialiai civilių rinkai IWI gamina karabirus ir tiekia juos Europos ir Kanados ginklų pardavėjams.

TAR-C21

Daugelis „Tavor“ ginklų sistemos detalių pagamintos iš itin tvirto plastiko, o kai kurios jų, ypatingo tvirtumo, iš metalo. Šiai sistemai tinka M16 automatinio šautuvo dėtuvės, vamzdis aušinamas oru, ginklo automatiškai veikia naudodama dujų energiją. Ginklas tinka tiek dešiniarankiams, tiek kairiarankiams, nes užtaisymo rankenėlė gali būti įrengta kairėje arba dešinėje, tūtų išmetimo angos padėtį taip pat galima keisti, o saugiklis-keitiklis yra abiejose ginklo pusėse. Saugiklis-keitiklis turi 3 padėtis: saugią, pavienių šūvių ir automatinį režimą. Šaudant užtaisymo rankenėlė nejuda. Ginklas priklauso „Bull-pup“ šeimai, jo paleidžiamasis mechanizmas ir dėtuvė įtaisyti būžėje už pistoletinės rankenos. Pirmieji TAR-21 sistemos ginklai buvo komplektuojami brangiai kainuojančiu optiniu taikikliu, turinčiu kolimatorių ir galinčiu taikiniams žymėti naudoti lazerį (ITL MARS), taip pat buvo galima naudoti naktinį taikiklį (ITL Mini N/ SEAS), bet ginklas neturėjo mechaninio taikiklio. Į vėlesnius TAR-21 ginklų komplektus buvo įtrauktas pigesnis kolimatorinis taikiklis, neturintis lazerio („Meprolight“), ginklai jau turi mechaninį taikymo mechanizmą, kurį sudaro taikiklis ir užlenkiamas kryptukas.

Prie TAR-21 automatinio šautuvo galima tvirtinti 40 mm povamzdinį granatsvaidį M203 (JAV), o specialiosios paskirties Izraelio kariuomenės daliniams IWI gamina ir tiekia duslintuvus.

TAR-S21

TAR-21 M203

TAR-M21

	TAR-21	TAR-C21	TAR-M21
Kalibras	5,56x45 mm	5,56x45 mm	5,56x45 mm
Ilgis	720	640	590
Masė be dėtuvės	3,27	3,18	2,95
Greitašauda	750-900 šūv./min	750-900 šūv./min	750-900 šūv./min
Veiksmingo šaudymo nuotolis	Iki 500 m	Iki 500 m	Iki 500 m

Šiame skyrelyje gali prisistatyti bet kuris KARIŪNO žurnalo skaitytojas. Sąlyga viena – reikia atsakyti į pateiktus klausimus.

Krn. Andrius VOLKOVAS

Kariūnų bataliono vadas
mjr. Aidas VASINAUSKAS

Krn. Vytautas DREJERIS

Jūsų gyvenimo credo	<i>Kad ir kas būtum, kad ir ką darytum, svarbiausia – išlikti žmogumi</i>	<i>Nebijok rizikuoti</i>	<i>Visada siek savo tikslo ir niekada nepasiduok</i>
Kas Jums padarė pačią didžiausią įtaką?	Tėvas	LKA	Žmonės ir aplinka, kurioje augau
Jeigu galėtumėte keliauti „laiko mašina“, kokį mūšį ar karinę operaciją norėtumėte pamatyti?	Išsilapinimą Normandijoje	Žalgirio mūšį	Keliaučiau tik į ateitį. Istorija jau surašyta knygoje, o ateities niekas nežino
Mėgstama muzika	Įvairi, bet svarbu, kad dainuotų	Kantri	Man nesvarbus muzikos stilius, svarbu, kaip ji atliekama ir pats kūrinys, tad klausau įvairios muzikos
Įsivaizduokite, kad Jūs – kitas asmuo. Ką draugiškai patartumėte kariūnams, kurių viršininku dabar esate (ar būsite)?	Susitaikyti su realybe, nes žinojai, kokį kelią renkiesi, ir atsiduoti tarnybai visa širdimi, kad kaip karys jaustum malonumą sunkiai dirbdamas	Pasitemti ir būti drąsesniems	Kartais į save pažvelgti ir iš vado pozicijų, nes mes dažnai viską vertiname subjektyviai ir gana savanaudiškai
Labiausiai Jums patikęs filmas	„Bebaimis“	„Patriotas“	„Pianistas“, „Daktaras Živago“, „Gladiatorius“ ir kt.
Jeigu nebūtumėte tapęs kariūnu, būtumėte...	Nusikalstamo pasaulio atstovas	Puskarininkis	Nelaimingas statistinis pilietis, dirbantis nemėgstamą darbą
Koks Jūsų charakterio bruožas ryškiausias?	Principingumas	Teisingumas	Kuklumas
Mėgstamiausias dailininkas	Neturiu	Mikalojus Konstantinas Čiurlionis	Vincetas van Gogas, Salvadoras Dali
Užbaikite sakinį: „Mane išveda iš pusiausvyros, kai...“	Į akis meluoja	Skundžiasi	Man meluoja į akis ir nė kiek neraudonuoja
Ar esate kada nors pažeidęs Kariūnų garbės kodeksą?	Taip	Taip	Teistas Garbės teismo dar nebuvau
Užgaida, kurią Jūs sau leidote šią žiemą	Pradėjau rūkyti	Dviratis	Naujas fotoaparatas
Ko palinkėtumėte trečio kurso kariūnams?	Kuo mažiau būti panašiems į civilius studentus	Sėkmingai tapti 4 kurso kariūnais	Vis labiau įsiplieskiančiame kare dėl reitingų ir tarnybos vietų nepamiršti žmoniškumo
Dėl ko Jums yra buvę gėda?	Dėl pratybose suplyšusių kelnų	Taip seniai, kad jau neatsimenu dėl ko	Dėl kiekvieno netinkamo poelgio man yra gėda
Mėgstamiausias kompozitorius	Francas Josifas Haidnas	M. K. Čiurlionis	Piotras Čaikovskis

Praeities asmenybė, kuria Jūs žavitės	Jonas Žemaitis-Vytautas	Vytautas Didysis	Mane lengva sužavėti, todėl tokių yra nemažai
Kada verkėte paskutinį kartą?	Prieš ketverius metus (laidotuvėse)	Kai buvau vaikas	Kai dar nežinojau, kad verkia tik mergaitės
Jūsų mėgstamiausias patiekalas	Kiaulienos šoninės kepsneliai	Bulvių plokštainis („kugelis“)	Nesu išrankus maistui
Ko išmokote iš savo tėvų/globėjų?	Tvarkos ir drausmės	Viso to, ką dabar turiu	Kritiškai mąstyti
Mėgstamiausia knyga	Henriko Daktaro „Kaip išlikti žmogumi“	Įdomi knyga	Irvingo Stouno „Gyvenimo geismas“
Kur pasaulyje labiausiai norėtumėte apsilankyti?	Havajuose	Ten, kur gera	Tibete
Jūsų labiausiai vertinamas sportininkas	Jaroslavas Jakšto	Disko metikas Virgilijus Alekna	Michaelas Jordanas
Karininko/ kariūno savaitgalio planas	Penktadienis – linksma draugų kompanija, šeštadienis – pirtis, susitikimai su draugėmis ir draugais, sekmadienis – poilsis, bendravimas su šeima, sportas	Turi būti visokio gero po truputį, kitaip tariant, turiningas	1 diena aktyvaus ir 1 diena pasyvaus poilsio
Ar esate pasirengę atleisti išdavystę?	Ne	Priklauso nuo išdavystės laipsnio	Viską galima atleisti, bet ar verta?
Praeities asmenybė, kuria labiausiai pikinatės	Mykolas Burokevičius ir Antanas Sniečkus	Gal J. Stalinas	Baronas Miunhauzenas
Jeigu Jus paskirtų į kitas pareigas, ką patartumėte kariūnui, kuris perims jūsiškes?	Daugiau laiko skirti tarnybai	Tęsti pradėtus darbus	Atsipalaiduoti ir mėgautis tuo, kad kurį laiką pareigų neturės
Asmenybė, į kurią norėtumėte lygiuotis	Buvęs kariuomenės vadas Valdas Tutkus	Kariuomenės vadas	Kažkokio vieno „dievaičio“ tikrai neturiu
Mėgstamiausia Lietuvos vieta	Giruliai	Ignalinos regioninis parkas	Labanoro girios
Jeigu Jūs galėtumėte turėti gyvūną, kokį pasirinktumėte?	Šunį	Šunį	Vilką
Kurias lyderio savybes labiausiai vertinate?	Drąsą, sumanumą ir rūpestingumą	Atsakomybę, drąsą ir ryžtingumą	Išmintį, drąsą ir valią
Kada pirmą kartą sužinojote apie Joną Žemaitį-Vytautą?	Įstojęs į LKA	1996 m.	Kai tik pradėjau domėtis LKA
Mėgstamiausias aktorius	Rolandas Kazlas	Tas, kuris gerai vaidina	Sandra Bullock, Jackas Nicholsonas
Įsivaizduokite, kad dalyvaujate „Talentų šou“. Kokį numerį atliktumėte?	Operos solisto	Padainuočiau	Padeklamuočiau eilėraštuką
Ką labiausiai norėtumėte turėti iš to, ko dar neturite?	Lietuvos bokso čempiono titulą	Tegul lieka paslaptis	Sielos ramybę
Įsivaizduokite, kad Jūs – Karo akademijos viršininkas. Jūsų pirmasis įsakymas	Rinktinių sporto laikas visiems privalomas	Įsakymas LKA bendruomenei „Dėl laisvos dienos naujojo LKA viršininko skyrimo proga“	Skubotų sprendimų nepriimčiau. Reikia gerai išanalizuoti situaciją, nes viršininko sprendimai turi didelę įtaką visos bendruomenės gyvenimui ir čia negalima daryti klaidų
Mėgstamiausia vieta Akademijoje	Bokso salė	Rikiuotės aikštė	Koridorius prie ginklinės. Ten jaučiu laiko tėkmę

Futbolo manija

Kažkas pasakė, kad futbolas – tai gyvenimo ir mirties klausimas, bet aš manau, jog kur kas daugiau.

Bill Shankly

Krn. Paulius KANČYS

XXI amžius, gyvenimas – tarsi verdančio vandens katilas. Čia tiesiog kunkuliuoja, sproginėja, veržiasi per kraštus mūsų problemos: senka gamtiniai ištekliai, vyksta globalinis atšilimas, užklupo ekonominė krizė ir t. t. Bet viso pasaulio vyrų galvose kartais iškyla dar svarbesnis klausimas, nei šie globaliniai iššūkiai. Šis klausimas jiems tiesiog neleidžia ramiai miegoti, galvoti apie dar-

bę, merginas, studijas ir pan. Prisipažinsiu, jis ir man, ir daugeliui mano kuopos kariūnų neseniai nedavė ramybės: iki išnaktų, aukodami poilsio ir mokslui skirtą laiką, sėdėdavome kuopos svetainėje ir iki pamėlynavimo bandydavome įrodyti vienas kitam, kad būtent tavo pasirinkta komanda laimės UEFA čempionų lygos rungtynes. Kiek nusivylimo atodūsių ir džiaugsmo šūkių

teko išklaudyti netoli mūsų laikinai šventove tapusios svetainės miegantiems kolegoms!

Futbolas – tai pati baisiausia nepagydoma liga, kuri plinta žaibo greičiu ir guldo vieną vyrą po kito. Todėl noriu jums papasakoti apie jos simptomus ir poveikį.

Ši liga turi tris stadijas:

Pirmoji – pati lengviausia (kitų mokslininkų dar vadinama inkubaciniu periodu).

Treniruočių metu Akademijos stadione

Pacientas žiūri, dažniausiai internete, trumpus reportažus apie žymiausių futbolo komandų laimėjimus ir gražiausius įvarčius. Tačiau laikui bėgant liga progresuoja, tai skatina bendravimas su kitais infekuotais kolegomis. Ligonis dažniausiai net nepastebi, kaip nuo trumpų vaizdo reportažų pereina prie visų varžybų stebėjimo ir susiranda savo mėgstamiausią komandą.

Tada prasideda antroji stadija. Ligonis pats dažniausiai to nejaučia, tačiau aplinkiniai (ypač merginos) gana lengvai pastebi (dėl sumažėjusio dėmesio ir joms skiriamo laiko), jog liga sparčiau progresuoja. Jis reguliariai dingsta iš namų ir grįžta vėlai vakare, dėl nežinomų priežasčių apimtas arba didelės euforijos, arba siaubingo nusivylimo. Šios emocijos gali užsistėti net keletą dienų.

Trečioji stadija – pati sunkiausia, tačiau ją pasiekia ne visi ligoniai. Ligonis žiūri vaizdo reportažus, reguliariai stebi visas futbolo varžybas, dažniausiai su tokio pat likimo pacientais, pats pradeda atkartoti TV ekrane matytus judesius. Ši stadija pasireiškia nevalingu kamuolio įsigijimu. Ligonis dabar iš namų pasišalina ne tik vakarais, kai rodomas futbolas, bet ir šeštadieniais. Grįžta taip pat apimtas euforijos arba nusivylimo (kaip ir esant antrai stadijai), tik dabar jis dar būna purvinas iki ausų, kartais skundžiasi lengvais sumušimais ir raumenų patempimais bei kliedi kažkokias nesąmones apie nerealius įvarčius ir Jono padarytą klaidą, dėl kurios jis jam neatleis dar dvi savaites.

Deja, tyrimai rodo, kad Lietuvos karo akademijoje šios ligos virusas yra suaktyvėjęs. Oficialiai

liu jo židiniu jau ilgą laiką laikoma LKA futbolo komanda. Dėl savo pačių saugumo atsargiai kontaktuokite su šiais viruso nešiotojais. Toliau pateikiamas asmenų, kuriems nustatyta trečioji šios ligos stadija, sąrašas:

Treneris – lektorius Andrejus Nachajus.

Vartininkas – Mindaugas Ragauskas.

Žaidėjai: Gediminas Juršėnas, Aurimas Dirgėla, Paulius Kančys, Gytis Šegžda, Daugirdas Antulis, Evald Gruzdev, Martynas Rutkauskas, Vytautas Kutkelka, Andrius Uleckas ir Mantas Blėda.

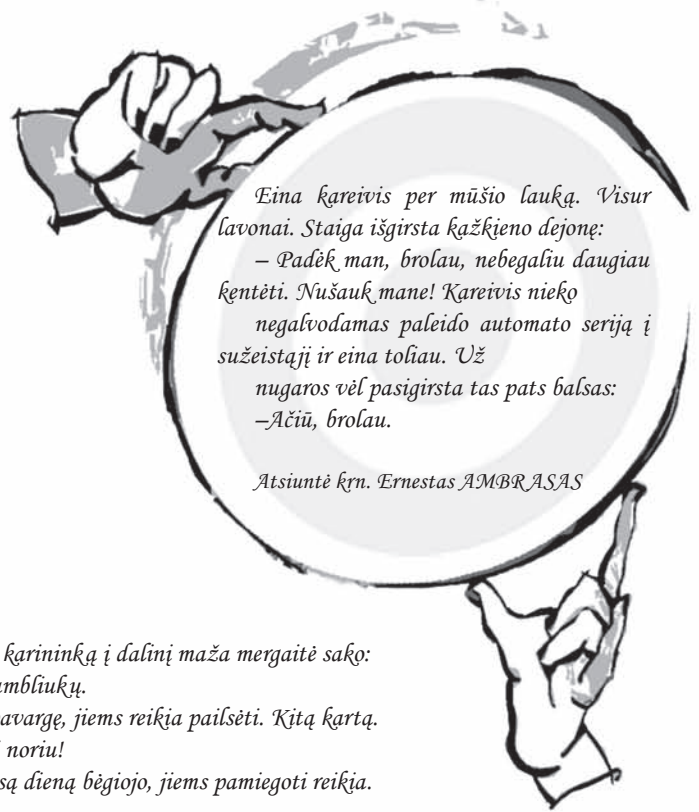
Jeigu pajutote pirmuosius šios ligos požymius, nešvaistykite jėgų bandydami pasveikti, nes tai – nepagydoma! Verčiau junkitės kiekvieną antradienį ir ketvirtadienį (LKA stadione arba futbolo salėje) prie tokio pat likimo draugų ir **SIRKIME FUTBOLO MANIJA KARTU!!!**

Futbolo rinktinės nariai. Iš kairės pirmoje eilėje: Vytautas Jakštys, Evaldas Kučinskas, Mantas Blėda, Ernestas Savickas, Petras Budrys, antroje eilėje iš kairės: Saulius Paulius Triponis, Arnas Želnys ir Justas Zarankus
Autoriaus nuotraukos

Juoko dėtuvė

- Psichiatrijos ligoninė?
- Taip.
- Ką jūs pasakytumėte apie žmogų, kuris visus kelia šeštą valandą ryto grodamas trimitu?
- Turbūt jam nepakenktų pas mus pagulėti.
- Tai atvažiuokite. Mūsų adresas – 3-iasis batalionas, 1-oji kuopa.

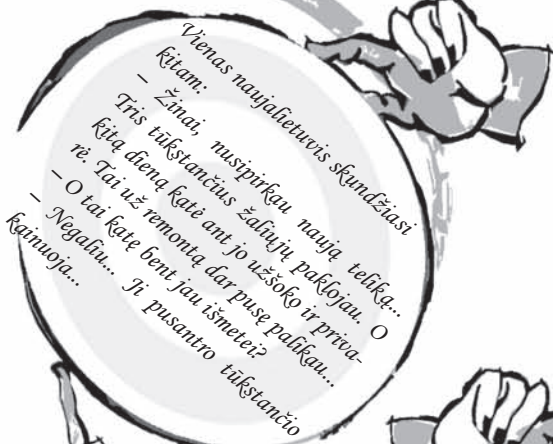
Eina kareivis per mūšio lauką. Visur lavonai. Staiga išgirsta kažkieno dejonę:
– Padėk man, brole, nebegaliu daugiau kentėti. Nušauk mane! Kareivis nieko negalvodamas paleido automato seriją į sužeistąjį ir eina toliau. Už nugaros vėl pasigirsta tas pats balsas:
– Ačiū, brole.

Atsiuntė kūr. Ernestas AMBRASAS

Atėjusi pas tėvą karininką į dalinį maža mergaitė sakė:

- Tėte, noriu drambliukų.
- Drambliukai pavargę, jiems reikia pailsėti. Kitą kartą.
- Na, tėte, labai noriu!
- Negaliu, jie visą dieną bėgiojo, jiems pamiegoti reikia.
- Na, tėteaa...
- Negaliu!
- Tėteeeaaa!!!
- Gerai, bet tik neilgai. Pulkas, dujokaukęs užsidėt! Bėgte–MARŠ!

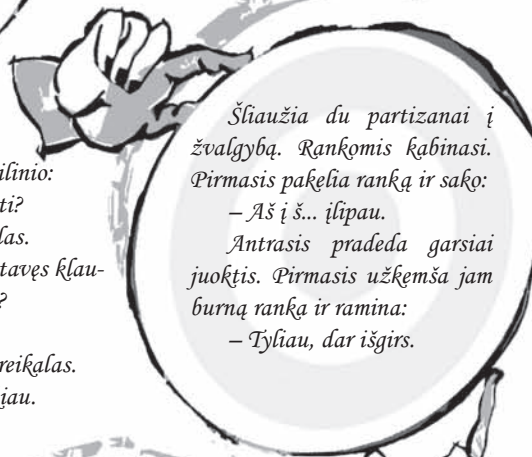
Atsiuntė kūr. Dalius DULKĖ

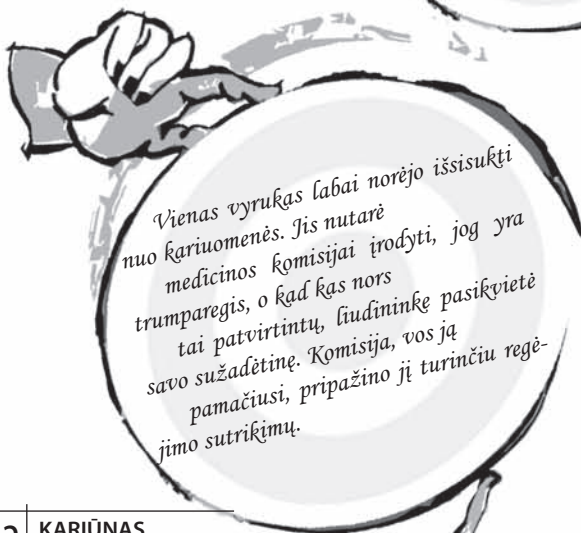
Vienas naujafeturis skundžiasi kitiems:
– Žinai, nusipirkau naują telefoną. O tris tuščiančius žadėjau paklojau. O kitą dieną katė ant jo užėjo ir priverė. Tai už remontą dar pusę palikau...
– O tai katę bent jau išmetei?
– Negaliu... Ji pusanro tuščiančio kėnuoja...

Karininkas klausia eilinio:

- Kodėl batai nevalyti?
- O tai ne jūsų reikalas.
- Ką! Aš dar kartą tavęs klausiu. Kodėl batai nevalyti?
- Nėra batų tepalo.
- O tai jau ne mano reikalas.
- Aš taip jums ir sakiau.

Šliaužia du partizanai į žvalgybą. Rankomis kabinasi. Pirmasis pakelia ranką ir sakė:
– Aš į š... ilipau.
Antrasis pradeda garsiai juoktis. Pirmasis užkėmša jam burną ranką ir ramina:
– Tyliau, dar išgirs.

Vienas vyrukas labai norėjo išsisukti nuo kariuomenės. Jis nutarė medicinos komisijai įrodyti, jog yra trumparegis, o kad kas nors tai patvirtintu, liudininkę pasikvietė savo sužadėtinę. Komisija, vos ją pamatiusi, pripažino jį turinčiu regėjimo sutrikimų.

Paima šauktinį į kariuomenę, tačiau jis kategoriškai atsisako kariauti, nerodo jokio susidomėjimo tarnyba. Vadaui visai bando jį priversti, skiria įvairias bausmes – niekas nepadėda. Uždaro kareivį į karcerį, palaiško menesį, tačiau jis vis tiek savo... nekariauja, ir tiek. Uždaro dar mėnesiui... Padėtis nesikeičia... Na, tada kuopos vadas nusprendžia su kareiviu pasikalbėti ir išsiaiškinti, kodėl šis toks pasyvus. Atėjęs jo ir klausia:

– Kareivi, pasakyk man atvirai, kodėl nenori kariauti?

– Nėra „navaro“, – atsako šis.

– Kaip tai nėra „navaro“? – nesupranta kuopos vadas. – Tu eik kariauti, o aš už kiekvieną nukauto priešo galvą duosiu po 3 dolerius.

– Va, čia jau kita kalba, vade!

Kitą dieną visi išsirengia į mūšį, o vakare grįžę pasigenda to kareivio, bet jo lavono taip pat niekas nematė. Praeina para... Kareivio nėra... Praeina antra... Jo vis dar nėra... Trečiosios dienos pavaikare parvažiuoja kareivis sunkvežimiu. Atidaro bortą, ir iš priekabos pabyra priešų galvos.

– Na, kuopos vade, laikas atsiskaityti. Juk žadėjot, – sakė kareivis.

– Klausyk, tu jų tiek daug parvežei... Gal po 2 dolerius už galvą?

– Nuleist negaliu – nebus „navaro“, – po červoną pats mokėjau.

Atsiuntė kūr. Rimgaudas KUTKAITIS

■ PASKIRTI Į PAREIGAS

2010-03-30 **mjr. Raimondas Algimantas Krikščiūnas** paskirtas į LKA S-6 skyriaus viršininko pareigas.

2010-04-14 **mjr. Andrius Januškevičius** paskirtas į LKA Studijų skyriaus viršininko pareigas.

2010-05-03 **mjr. Aidas Vasinauskas** paskirtas į LKA Karinio rengimo grupės Kariūnų bataliono vado pareigas.

2010-05-04 **kpt. Darius Litvinas** paskirtas į LKA S-2/S-3 skyriaus viršininko pareigas.

2010-05-04 **kpt. Dmitrijus Zavurskis** paskirtas į LKA Karinio rengimo grupės Kariūnų bataliono I kariūnų kuopos taktikos karininko pareigas.

■ APDOVANOTI

doc. dr. Valdas Rakutis, Jolanta Budreikienė, dr. Romas Konstantinas Batūra – 2010 m. gegužės 10 d. „Jūrinių mazgų“ šventės metu krašto apsaugos ministro pasirašytais diplomais

lt. Algirdas Navasaitis – geriausias Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijos absolventas – suve-nyriniu kardu

Valstybės (Lietuvos karaliaus Mindaugo karūnavimo) dienos proga:

vrš. Edmondas Katinauskas, doc. dr. Gediminas Vitkus – krašto apsaugos ministro padėka

mjr. Raimondas Sturonas – kariuomenės medaliu „Už nuopelnus“

mjr. Stasys Zakaras, kpt. Andrius Bogdanovas, Nijolė Andriušienė, doc. dr. Rasa Smaliukienė – kariuo-
menės vado padėka

vrš. Valerij Songin, vyr. srž. Elena Vainikevičienė – kariuomenės pajėgų medaliu „Už pavyzdingą tarnybą“

■ SUTEIKTAS AUKŠTESNIS KARINIS LAIPSNIS

vyr. lt. Sigitui Lopetai – kapitono

gr. Rimantui Paukštei – j. seržanto

Simonas Jurgelevičius vadovaus Kariūnų garbės teismui

Naująjį Garbės teismo pirmininką kalbino krn. Karolis BARTKUS

Kokias įžvelgi pagrindines Kariūnų garbės kodekso nuostatų laikymosi problemas?

Daugiausia problemų kyla dėl to, kad ne visi kariūnai ir ne visada nori šių reikalavimų (kaip ir kitų taisyklių) laikytis. Kalbėdamas apie tai konkrečiau norėčiau atkreipti dėmesį į tai, kad vyresnieji kursai nerodo tinkamo asmeninio pavyzdžio, jog kariūnai mato Garbės teismo narių elgesį, nepriimtina einant tokias pareigas. Taip pat labai jautri tema – nusirašinėji-

Krn. Simonas Jurgelevičius

mas, o tiksliau – pranešinėjimas apie nusirašinėjančiuosius, nes, kariūnų nuomone, draugo skun-

dimas – blogybė. Tačiau kad ši problema būtų išspręsta, reikia nemažai laiko.

Ar planuojate kaip nors keisti Garbės teismo veiklos pobūdį?

Taip, tiksliau – keisti, o išplėsti jo veiklą. Mano nuomone, Garbės teismas yra tinkamai neišnaudojama „šešėlinė“ Kariūnų bataliono institucija. Todėl per savo kadenciją stengsiuos, kad Garbės teismas imtųsi ne tik sankcijų, bet ir prevencinių priemonių, siekdamas užkirsti kelią įvairiems nusižengimams.

Kovo 31-balandžio 1 dienomis Akademijoje lankėsi Lenkijos Generolo Tadeušo Kosciuškos sausumos pajėgų karo akademijos viršininkas- rektorius brg. gen. Kazimierzus Jaklewiczius ir Humanitarinių mokslų katedros vadovas plk. ltn. Krzysztofus Klupa. Susitikimo metu buvo pasirašyta bendradarbiavimo sutartis, kuri suteiks galimybę plėtoti kariūnų ir magistrantų mainus, keistis sukaupta patirtimi mokymo ir mokslinių tyrimų srityse.

Balandžio 7 d. Akademijos ramovėje buvo atidaryta Pasaulio lietuvių bendruomenės iniciatyva surengta paroda „Lietuviais esame mes gimę“, globojama Lietuvos Respublikos užsienio reikalų ministerijos, ir vyko XII tarptautinio muzikos festivalio „Sugrįžimai“ koncertas.

Balandžio 28 d. Akademijos ramovėje skambėjo geriausi choro „Kariūnas“ kūriniai. Taip choras, kuriame dainuoja būsimoji karininkai, paminėjo savo 15-os metų kūrybinės veiklos sukaktį.

Gegužės 10 d. KAM Baltojoje salėje vyko „Jūrinių mazgų“ nominacijų įteikimo ceremonija. „Gyvatės jūrinis mazgas“ atiteko kariūnams už įdomius vidinės komunikacijos projektus, už ini-

ciatyvas, tradicijų gaivinimą ir istorijos puoselėjimą. Taip pat diplomais buvo apdovanoti: Jolanta Budreikienė – už viešo ir visiems interneto vartotojams laisvai prieinamo Lietuvos Respublikos terminų banko karinės terminijos tvarkymą, doc. dr. Romas Batūra – už praėjusiais metais parašytas net tris istorines knygas, doc. dr. Valdas Rakutis – už kariams aktualią knygą „Karo meno istorija“ (I dalis).

Gegužės 21 d. Akademijoje lankėsi JAV West Pointo karo akademijos ir Atsargos karininkų mokymo korpuso delegacija, kuriai vadovavo mjr. Janis C. Mikits. Diskusijų metu instruktoriai dalijosi profesine ir asmenine patirtimi rengiant pratybas ir metodinę medžiagą.

Birželio 1 d. lankydamasis Akademijoje, Lietuvos policijos generalinis komisaras Vizgirdas Telyčėnas padėkojo jos darbuotojams už puikiai organizuotus vokiečių kalbos kursus Policijos departamento prie Vidaus reikalų ministerijos pareigūnams.

Birželio 16 d. Akademijoje vyko ceremonija, kurios metu trečio kurso kariūnui Vytautui Drejeriui ir antrakursiams Sauliui Gauronskiui ir Giedriui Mikalauskui, perėjusiems atranką studijuoti prestižinėse Jungtinių Amerikos Valstijų karo mokyklose, JAV ambasadorė Lietuvoje Anne E. Derse įteikė JAV įsteigtų stipendijų sertifikatus.

Birželio 17 d. Akademijos bibliotekos skaitykloje vyko doc. dr. Vlodo Terlecko knygos „Lietuvos istorijos klastojimo ir niekinimo iššūkiai“ pristatymas. Po diskusijos buvo pasirašytas aptartos knygos dovanojimo aktas. Akademijos biblioteka gavo 100 šios knygos egzempliorių.

VIETA KARIUOM

Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademija

Romas Batūra

Lietuvos laisvės kovų vietos

Nemuno, Vyslos, Dauguvos erdvėje

250 metų
(1185–1435 m.)
Lietuvos gynybinio
karo su Kryžiuočių
ordinu pagrindinių
vykių vietos

Žalgirio pergalei 600
Durbės pergalei 750

ACTA HISTORIAE
MILITARIS LITHUANIAE

Lietuvos kariuomenė svetimšalių akimis XVI–XVII a.

aidai

GENEROLO JONO ŽEMAIČIO LIETUVOS KARO AKADEMIJA

ANTANAS MAKŠTUTIS

ŠIUOLAIKINĖ VADYBA

Nauji LKA leidiniai

*XVII absolventų laidos
ąžuoliukas*